

universitātes avīze

OTRDiena
17. DECEMBERIS
2002. GADĀ

№8

Latvijas Universitātes izdevums, iznāk kopš 25.09.1924.

Kaut kur pasaulē ir īsti Ziemassvētki

*Tu, mazā, klusā Betlēme, uz tevi domas slīd,
Redz šonakt visa pasaule: pār tevi gaisma spīd,
Šai gaismā brīnšķīgā, kas tumsas varu lauž,
Dzīst rētas, atplaukst cerība, sirds jaunu dienu jauš.*

Filips Brūks (1835-1893)

Kad mani lūdza uzrakstīt dažas rindas "Universitātes Avīzes" Ziemassvētku numuram, mani pārņēma vēlēšanās pateikt kaut ko mīlu, vienkāršu un skaistu. Piemēram, ka Dievs mūs visus mīl vai ka Viņš ir blakus cilvēka bēdās un priekos, ka Viņš pieņem mūs tāds, kādi esam. Protams, tās ir patiesības, kuras esam dzirdējuši un zinām. Iespējams, pārāk maz tās praktizējam, taču nezinu nevienu no lielajām pasaules reliģijām, kurā tiktu mācīts, ka Dievs cilvēku ienīst. Tāda reliģija, ja kādreiz rodas, iznīkst, palikdama par īslaicīgu kultu.

Brīdī, kad es rakstu šīs rindas mūsu "Universitātes Avīzei", kādā citā universitātē klātienē mācības ir pārtrauktas jau kopš novembra vidus, jo tur cilvēkiem ir bīstami ne vien pulcēties, bet pat iziet uz ielas. Tā ir Kristus dzimšanas vieta - Betlēme - universitāte. Tad, kad mēs centisimies iespraukties pārpildītajos svētrakaru dienvakšos, tikai reti Betlēmes studenti uzdrošināsies aizlavīties līdz pustukšajai Kristus Dzimšanas baznīcai, jo sakarā ar terorismu rītos un vakaros nelielajā pilsētā ir ieviesta komandantstunda - cilvēki nedrīkst atrasties uz ielas. Šogad tas ir tā. Šītu gadu tur tieši Adventa laikā bija smagas kaujas. Šīreiz īsts karš Betlēme ir pašā svētku vakarā...

Cilvēcīgi domājot, tā ir absurda situācija. Betlēme ir pieminēta Vecajā Derībā kā vieta, no kurienes nāks miera Valdnieks, Mesija: "...tu, Betlēme Efratā, ...no tevis nāks tas, kam jābūt par valdnieku. ... Viņš stāvēs un ganīs Savu tautu Tā Kunga spēkā. ... Un viņi dzīvos drošībā. ... Un Viņš būs miers" (Mihai grāmata 5, 1-4). Vecā Derība kā fons ir kopīga visām trijām lielajām reliģijām (jūdaismam, kristietībai un

islāmam), kas saticas Izraēlā. Šis pravietojums, tāpat kā baušļi, ir saistīts visām šīm reliģijām. Raugoties no šāda punkta, top skaidrs, ka tas nav ticības karš... Pasaule sagriezusies otrādi.

Varbūt tā ir tikai sentimentalitāte, tomēr gribas ticēt kaut kam cilvēcīgam - kādai svētvietai, kādai baznīcai, kādai reliģiskai kopienai, kādai filozofiskai idejai. Gribas ticēt, ka kaut kur pasaulē ir īsti Ziemassvētki. Bet neizdodas. Arī šeit, Latvijā, redzot "supermārketu svētkus" un mirguljošās eglītes, nav īsti kam pieķerties. Tādi svētki atnāk un aiziet, atstājot tukšus maciņus un vainas sajūtu par tiem, kam nav izdevies uzdāvināt dāvaniņas. Visas šīs zīmes, ko šodienas pasaule rāda, ir kā pārbaudījums. Un vai es pielaužu Dieva iejaukšanos šo neēdātību jūklī?

Centrālā Ziemassvētku vēsts - Dievs nāk pie cilvēkiem kā Persona. Ne kā ideja, filozofija, reliģija vai tradīcija, bet kā dzīvs cilvēks - mazs bērns. Visas pārējās lietas ir cilvēku uzbūvētas. Un nācejs ir Viņš. Mēs nevaram Viņu nedz izdomāt, nedz aprakstīt iepriekš, nedz arī iemācīties to no kāda cita. Ziemassvētki pa īstam ir tad, kad manā grēcīgajā, tumšajā un nemīlīgajā pasaulē ienāk pats Miera Kungs. Ticība, ka tas tā var būt, nav nekas vairāk, kā tikai varbūtības pielaušana. Kristum neierāda lepnu vietu - Viņam piedzimstot, tā ir lopu kūts. Diez vai mūsu attieksmē pret pasauli mēs spējam Viņam dot ko labāku. Dažreiz pietiek jau ar to, ka mēs tikai mazliet ceram. Un tas notiek. Tad nekāda komandantstunda nevar mani apturēt dziedāt līdzī ēnģeļiem. Tad pat apdāvināšanās vai sniegpārslīnas logos vairs neliekas liekulīgas un mulķīgas.

Betlēmes universitāte internetā: <http://www.bethlehem.edu>.

Mācītājs Māris Svarts,
Latvijas Universitātes kapelāns

LU Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultāte

"Ir lietas, ko var darīt vienkārši prieka pēc..."

Uldis Klepers Sudetu kalnos Čehija 2001. gads

ULDIS KLEPERS ir 22 gadus vecs smiltenietis, kurš šobrīd studē LU Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultātes ģeogrāfijas maģistra programmas 1. kursā. Jau ceturto gadu pēc kārtas viņš ir Egila Birnieka Jauno Ģeogrāfu skolas prezidents. Daudzi Uldis pazīst arī kā tūrisma firmas "Impro" ceļojumu konsultantu, kas savā brīvajā laikā ar labiem panākumiem piedalās "Vīru spēlēs", "X-venture" un līdzīga veida ekstrēmās pasākumos. Saruna ar "UA" šoreiz par ārpusstudiju aktivitāšu plusiem un minūsiem.

- Kādas bija tavas pirmās ārpusstudiju aktivitātes?

- Patiesībā tā ceļošanas mānija man ir jau no skolas laikiem, kad sarakstīju savu pirmo zinātnisko darbu par tūrisma objektiem Smiltenes novadā un Valkas rajonā. Ģeogrāfijas studijas tam visam bija likumsakarīgs turpinājums.

Jāatzīst gan, ka studiju laikā esmu bijis gana liels slaists. Cik sanāca, protams, lekcijas centos apmeklēt, bet, lai nopietni mācītos, biju pārāk slinks. Man visas lietas parasti ātri "pielec", tāpēc sesijās nekad nav bijušas īpašas problēmas. Patiesībā es nekad neesmu "sasprindzis" uz kādu eksāmenu ar lielu mācīšanos. Vienkārši esmu pārāk slinks, lai uz eksāmenu mācītos ilgāk par vienu vakaru. Negribas jau lielīties, bet fakts, kas jāatzīst - arī man pašam bija liels pārsteigums, ka savu fakultāti beidzu ar labāko sekmju izrakstu. Biju šokā, jo tik daudzi cilvēki nopietni mācījās, tai pašā laikā man pret visu vienmēr bija nedaudz nenopietna attieksme.

Šobrīd man ir tāda sajūta, ka, apmeklējot JGS, ir iegūta gana laba erudīcija. Gan savulaik kā skolnieks, gan arī tagad, gatavojot uzdevumus olimpiādēm un JGS konkursiņiem, esmu samācījies visādus faktus, lietas, notikumus, un, ja tev vēl ir nedaudz loģiskās domāšanas, ar šīm bāzītēm var labi izlidzēties gandrīz jebkurā priekšmetā. Nu

nav jau gluži tā, ka studiju laikā neko neesmu apguvis un "izbraucis" tikai uz skolas laikā samācītām gudrībām. Ļoti daudz ko iemācījies arī studiju gados kaut vai viena iemesla dēļ - diezgan daudzi priekšmeti bija vairāk vai mazāk interesanti. Un ja viela ir interesanta, tad tā ir viegli apgūstama. Katrā priekšmetā cenšos saskatīt kaut ko noderīgu.

Ir tā, ka studijas un vairākums manu darbiņu viens otru ir papildinājuši. Bez ģeogrāfiskajiem priekšmetiem savulaik esmu pastudējis arī praktisko psiholoģiju, kas tagad bieži noder ikdienā, kontaktējoties ar cilvēkiem. Arī darbā varu uzzināt daudzas vērtīgas lietas, kas pēc tam noder studijās. Taču vienu gan der ievērtēt - pirmajosursos pamatā visi mani darbiņi bija gadījuma rakstura vai arī tādi, kurus daudz maz varēja apvienot ar mācībām, jo sākumā, manuprāt, vajadzētu nodoties studēšanas priekam. Ir jāaprod ar lielpilsētas (uz)dzīvi, un, kā rāda pieredze, pirmais kurss ir arī tas visgrūtākais. Tad parasti ir vislielākais studentu "atbūris". Kad ar to visu ir aprasts, tad arī var doties darba "medībās".

- Kā tu vērtē to, ka lielākajai daļai studentu paralēli studijām ir ar LU nesaistīti darbi vai sabiedriskas aktivitātes?

- Tas ir tikai normāli, ka katram ir kaut kas arī ārpus studijām. Ir jaunieši, kas vienkārši nevar atļauties neko nedarot studēt. Manuprāt, pirmajā kursā ir jāļaujas studēšanas priekam, izbaudot visu to, kas saistīts ar studentu dzīvi - koju labumus un studēšanu (nevis zubrišanos), sesiju un dirnēšanu bibliotēkās, studentu rīkotos pasākumos un lauku praksēs.

Mūsu fakultātē ir tā specifika, ka tajā ir salīdzinoši neliels skaits studentu un tādējādi ir izveidojies ļoti labs kolektīvs. Nav tā kā pie juristiem, kur cits citam ir konkurents, kas gatavs otram "mugurā cirviti iemest". Ģeogrāfu kolektīvo garu nodrošina lieliskās lauku prakses,

kas pirmajos divosursos reizi mēnesī notiek Lodes muižā. Un kur nu vēl jau par tradīciju kļuvušie Georalliji un Sporta dienas Baldronišos. Tajos var izbaudīt patiešām reālu studentu dzīvi.

- Vai, vadoties pēc tavas pieredzes, Latvijas darba tīrgū ir vajadzīgi augstskolu absolventi ar perfektu teorētisko bāzi, bet bez jebkādas prakses tās izmantošanā?

- Pašlaik darba tīrgū tavas atestāta atzīmes nevienu īpaši neinteresē. Galvenais, ka tev ir augstākā izglītība. Viss pārējais bieži vien ir mazsvarīgs, un tādēļ lielāka nozīme ir tieši praktiskajām iemaņām. Tās dod drošības sajūtu, ka tu kaut ko tomēr vari izdarīt. Vieglāk arī pielāgoties jaunajiem darba apstākļiem. Bieži ir tā, ka teorija atšķiras no prakses.

Daudzajās darba vietās, kurās esmu iesniedzis savu CV, skatās, pirmkārt, uz darba pieredzi, un tikai tad kā bonus tai tiek pieskaitīta studenta augstākā izglītība. Ja tev ir tikai "plika augstākā", tu vari to "iesālit". Taču augstākā izglītība ir nepieciešama. Pamazām tā sāk arī atmaksāties. Pameš studijas darba dēļ nevajadzētu, jo vēlāk nevarēs piespieties tās atsākt. Vēl jo vairāk pameš studijas nav prāta darbs, ja tu esi ticis mācīties par valsts naudiņu. Pēc tam taču nāksies maksāt bargu naudu.

Lai arī kā, es esmu optimists un ceru, ka laba izglītība atmaksāsies vienmēr. Varbūt kādam liekas, ka viss, ko viņš tagad studē, ir "galīgi garām". Tad varbūt būtu vērts padomāt par fakultātes maiņu, jo ar laiku darba ņēmēji arvien vairāk novērtēs augstāko izglītību un jaunus perspektīvus cenšos tajā.

Lai arī kā to negribētos atzīt, ļoti daudzas darbavietās darbinieki tiek uzņemti tikai caur

pazīšanos. Jo labāk apmaksāts darbs, jo grūtāk tajā tikt iekšā no malas. Protams, vienmēr tiek izsludināti konkursi, bet tie ir tikai formāli. Tāda nu diemžēl ir skarbā patiesība.

- Kas ir Jauno Ģeogrāfu skola, un kāda ir tava saistība ar to?

- Ar JGS "saslimu" jau 6. klasē, kad mani uz kārtējo JGS rīkoto ikmēneša konkursu aizveda ģeogrāfijas skolotājs Ilgvars Ābols. Toreiz tas ļoti iepatīkās, jo tur bija laba atmosfēra un varēja daudz ko uzzināt. Tā kā ģeogrāfija man ļoti padēvēs, uz JGS pasākumiem sāku braukt katru gadu ir zinātniski pētniecisko darbu konkursi. Gan kā dalībniekam agrāk, gan arī kā organizatoram tagad man vislabāk patīk maijā rīkoto brīvdabas pasākumu.

JGS nav nekāds komercializēts pasākums. Žūrija studentu izskatā nāk un darbojas pilnīgi brīvprātīgi. Tā nelielā naudiņa, kas tiek ievākta no dalībniekiem, pamatā visa tiek izlietota balvu iegādei un brīvdabas dienām čaklajiem žūrijas darbiniekiem, bieži vien arī mana nelielā dzīņa, ko oficiāli saņemu par šo darbu no fakultātes. Nav jēgas paaugstināt dalības maksu, jo tad, iespējams, "atkrīstu" daudzi perspektīvi jaunieši no tālākajiem rajoniem.

JGS aizrauj ar savu patikamo atmosfēru un lielo jautrību. Žūrijā bieži iesaistās arī studenti, kas fakultāti jau sen ir beiguši. Pavaicāji, kāds viņiem no tā labums? Visu jau nevar darīt naudas dēļ. Ir lietas, ko var darīt vienkārši prieka pēc...

GITA LIEPIŅA

◀ 6. lpp.

dā tiek noklāts viss drūmais un tumšais, un mēs atceramies, ka šajā pasaulē ir kaut kas tīrs un mirdzošs.

Prieks, ka uz Ziemassvētkiem sanāksim kopā savā fakultātē. Mūsu mācībspēki patiešām ir brīnišķīgas un interesantas personas.

Teoloģijas fakultātē mācās arī interesanti studenti...

Šajā reizē viņus pārstāv divas studentes - Alise Juška un Vita Ivaškeviča no 4. kursa. Paralēli studijām LU Alise ir beigusī Mūzikas akadēmijas Stīgu instrumentu nodaļu un spēlē vijoli. Viņa uzskata, ka Teoloģijas fakultātē iespējams apgūt plašu humanitāro izglītību. Tā dod iespējas izvēlēties dažādus ceļus.

Vita Ivaškeviča ir Alises kursabiedrene. Vitas sirdslieta ir Baznīcas vēsture. Viņa uzskata, ka Teoloģijas fakultātē ir kā durvis un iespēja atbildēt uz dažādiem jautājumiem. Cilvēki te uzsāk studijas, lai rastu pierādījumu eksistenciālām lietām. Paralēli studijām Vita mācās Mūzikas vakarskolā un apgūst ģitārspēli. Abas kursabiedrenes ar savām muzikālajām prasmēm ir aktīvas dalībnieces visos fakultātes pasākumos. Viņas domā, ka interesanti ir visi teologi. Lai fakultātes saimei - studentiem, mācībspēkiem un darbiniekiem - sirsniņi un svētības pildīti Ziemassvētki!

MĀRA SADOVSKA

konkurss

Viss par mūsu avīzi

Paldies visiem konkursa dalībniekiem, īpaši Ingai Korēvičai! Konkurss turpinās janvārī.

Priecīgs Ziemassvētkus!

Radošu veiksmi arī jums Jaunajā gadā!

Ticība, cerība un mīlestība nekad nezudīs

Šis gads pagājis mūsu avīzes astoņdesmitgades zīmē. Domas riņķoja par un ap daudz ko, bet vienmēr atgriezās pie laikraksta jubilejas. Šķiet, dzimšanas diena – 25. septembris – izdevās gana sirsniņa un atraktīva. Vēlējos, lai visiem, kas veidojuši un veido "Universitātes Avīzi", tiktu daļa uzmanības un atzinības. Gadu gaitā mainījušās radošās komandas. Kad bijušie redaktori dalījās atmiņās, viņi visi kādu atcerējās īpaši. Varbūt tādēļ, ka pieminētie autori un darbinieki vēlāk savā dzīvē pierādīja, ka ir tiešām talantīgi cilvēki, bet pirmā iespēja sevi izteikt visiem bijusi kopīga – Latvijas Universitātes laikraksta redakcija.

Mēs visi nākam no savas bērnības – ir tāda apstiprinājusies atziņa. Gribu pārfrāzēt un teikt – mēs visi nākam no savas *Alma mater* avīzes. Te rodas sapratne par augstskolu kopumā, sapratne par darbu komandā, par savām spējām, par akadēmiskas vides izpausmēm, žurnālistiku, sapratne par prāta iespējām, par cilvēku dabu, par mīlestību...

Pēdējais, manuprāt, dominē. Laika gaitā pieredzētas un piedzīvotas laimīgas un nelaimīgas mīlestības. Redakcijā cilvēki ir satikušies un šķirušies, daudzi ir kopā vēl tagad, daudzi vairs netiekas. Jauki, ka saglabājušās arī sirsniņas draudzības. Laiks ir labs skolotājs un visu noliek savās vietās.

Ja pieminēju jubileju, tad parasti neiztikt bez dāvanām. Vai tas ir zieds, smaids, atzinība, kaut kas materiāls vai sirreāls, bet tā ir uzmanība. Paldies visiem, kas dalījās ar mums svētku radišanas priekā!

Vēl nupat, gada nogalē,

savu solījumu – redakcijas kolektīvam kaut ko uzdāvināt – džentlmeniski izpildīja LU direktors Atis Peiča kungs. Mums tika dota iespēja doties radošā komandējumā. Sirsnīgs paldies!

Izvēlējamies Zemgales pili, arī 2001. gada skaistāko celtni – Mežotnes pili.

Vairāk nekā pirms gadu tūkstoša Mežotne bijusi seno zemgaļu nocietinājuma vieta, bet muižas vēstures pirmsākumi meklējami hercoga Jekaba laikā, XVII gadsimta vidū. Vēlāk, 1795. gadā, Krievijas ķeizariene Katrīna II Mežotnes muižu nodeva mūža lietošanā savu mazbērnu audzinātājai Šarlotei fon Livenai, kura lika uzcelt jaunu pils ēku. Pils tika celta, izmantojot Džakomo Kvarengi projektu, tās interjers veidots klasicisma stilā. Pils būvniecība tika pabeigta 1802. gadā.

Vēl saglabājušies nostāsti, ka pils iemītnieces mēdza lūkoties pa pils logiem uz parka kokiem, lai vērotu gaismēnu rotaļas to lapotnēs. Pils zāles vedina iztēlē uzburt izsmalcinātu gaumi, kas te valdījuši. Skaistums rada gaišas domas – arī tas Mežotnē apstiprinājās.

Savukārt Rundāles pilij, līdzīgi kā mums, 2002. ir muzeja jubilejas gads, un hercoga apartamentu zālēs atklāta izstāde "Rundāles pils restaurācijas 30 gadi".

Latvijas krāšņākā baroka pils – Kurzemes hercoga Ernsta Johana Birona vasaras rezidence, kas celta 1736. gadā pēc itāļu arhitekta Frančesko Bartolomeo Rastrelli projekta. Kokos ieaugušās krāsmašas pamazām atkal atguvušas savu senāko godību.

Rundāles pils muzejs darbojas arī kā Latvijas senākā mākslas posma izpētes iestāde. Par to ir iespēja pārliecinā-

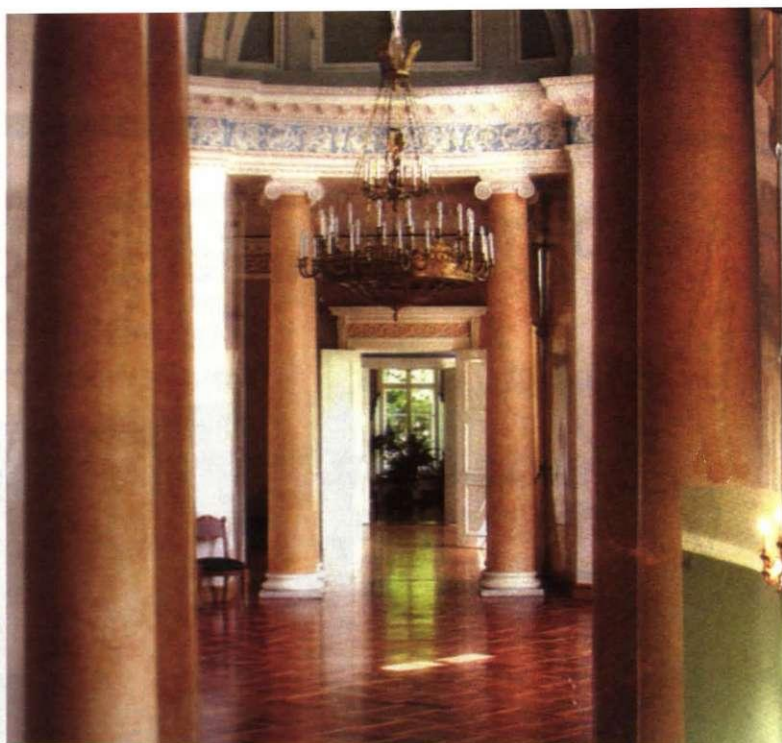
ties dārgumu krātuvē, kur redzami mākslas darbi jau no XIV - XV gadsimta. Loģisks turpinājums bija mūsu ceļš uz Jelgavas pili. Tā ir izcils piemineklis spožajai XVIII gadsimta personībai – hercogam Bironam. Viņš bija ne tikai Kurzemes-Zemgales hercogs, bet arī visas lielās Krievijas impērijas likteņu lēmējs, pateicoties Annas Joanovnas, Krievijas ķeizarienes, labvēlībai.

Kopā ar kolēģi no LLU laikraksta "Plēsums" redakcijas iepazīnāties ar pils muzeju. Te atrodamī stāsti par veco Livonijas ordeņa pili, kuras vietā celts F. B. Rastrelli agrīnā perioda lielākais darbs.

Mūsu Universitātes muzeja lepnums ir unikālais kārce- ris, bet jelgavnieku –, mūs- prāt, par maz reklamētās, taču unikālās Kurzemes hercogu kapenes. Tur viņi guļ, arī viņu sievas un bērni. Skatāmi arī apģērbi, kas bijuši mugurā mirušajiem – Birona samta īsbikses, divgadīgās princesītes zīda kleitiņa... Laiks bijis nežēlīgs pret daudziem bērniem, jo medicīna savu lielo atklājumu lēcieni nebija veikusi un dzīvesgudrās sieviņas neatzītas lika uz sārta. Kapenes ir postītas un apzāgtas, bet pišji dus. Kā izteicās muzeja direktore, – ja atver kādu no zārkiem, pili izceļas ugunsgrēks. Pagaidām ar likteni neuzdrošinās jokot. Mēs esam tikai viesi un šīs zemes.

Ir Ziemassvētku laiks. Mēs ceram un ticam brīnumam. Viss ir trausls – gan cilvēka dzīvība, gan skaistums, gan mīlestība. Tas viss var mīkli zust, bet es ticu, ka vienmēr būs kāds, kas to vērtēs visaugstāk, un tādēļ ticība, cerība un mīlestība nekad nezudīs.

Galvenā redaktore
ILZE BRINKMANE
ilzebr@lanet.lv

Mežotnes pils

Universitātes Avīze savā godībā

Rundāle jau Ziemassvētku rotās

Hercogu kapenes

Jelgavas pils

Vēstule Jums!

Esat sveicināti šīgada nogalē, kad caur baltajiem Jēzus Kristus Dzimšanas svētkiem mūsos ienāk miers un liela Dieva Mīlestība! Kad eglītēs smaržo sveču liesmiņas un mēs dāvinām savu mīlestību apkārtējiem. Tad atceramies arī tos jaukos cilvēkus, ar kuriem esam sastapušies gada garumā un kuri mūsu sirdis ir atstājuši kādas neparastas rakstu zīmes.

Manā dzīvē viena šāda tikšanās bija ar Mārtiņu un viņa tēti un mammu – Ingu un Andri Šķesteriem. Par to, ka ikviena cilvēka dzīvē šajā pasaulē ir ārkārtīgi liela nozīme, runā arī jaunās režisores Lailas Pakalniņas filma "Mārtiņš", kurā stāstīts par šo ģimeni. Režisore uz kasetes vāka ir rakstījusi šādus vārdus: "Filma par to, kāpēc dzīvot. Un vēl arī

par to, cik ļoti ir jāmīl savi bērni."

Mārtiņš ir bērns ar īpašām vajadzībām – smagām veselības problēmām. Ar sirsniņu Inga un Andris runā par savu bērnu, par to labestību un mīlumu, ko viņi saņem no Mārtiņa, un par savu skatu uz dzīvi šādā situācijā. Filma ir gaiša un optimistiska. Kā man teica Inga: "Diezgan daudziem vecākiem vēl ir grūti ar bērnu, kurš ir ar īpašām vajadzībām, iziet sabiedrībā. Vai tā ir sabiedrības noliedzošā attieksme vai objektīvie vēsturiskie apstākļi, jo agrāk tika uzskatīts, ka mums nav cilvēku ar īpašām vajadzībām. Taču, manuprāt, arī šīm ģimenēm jābūt "atvērtākām", jo ne vienmēr vaina ir sabiedrībā. Kurš tad, ja ne mēs ies un teiks. Nevis pieprasīsim vai lūgsim, bet skaidrosim. Tad sabiedrība saprātis, jo cilvēki mums apkārt ir jauki un brīnišķīgi!"

Filma "Mārtiņš" Latvijas Televīzijā būs skatāma Ziemassvētkos. Skatieties to, vērtējiet un pārdomājiet! Šī filma ir kā dzirkstoša zvaigzīte, kas liecina par cilvēkiem mums līdzās, atstājot sirdi neparastas rakstu zīmes – gaišumu un mīlestību.

MĀRA SADOVSKA

Jaunā gadā – jaunas domas!

Vecā un jaunā gada saskares punkts šķiet kā pietura ar balti nosniģušā pasauli apkārt, kur mirkli kavējamies, raugoties apkārt.

Jaunais gads parasti nāk spožs un mirdzošs, ar labām domām, un arī mūsu pašu ziņā ir nelikt sev vilties.

Nākamgad visiem novēlētu drosmi uzdrošināties. Radošu, brīvu garu, nepazaudēt individualitāti masās! Un neaizmirst, ka mēs ikviens esam īpašs ar savu pasauli, tāpat kā īpašs un neatkārtojams būs nākamais gads. Lai veicas!

ANDA LASE

Siltus, baltus, mīļus Ziemassvētkus! Iecerēm un veiksēm bagātu Jauno gadu!

Universitātes rektoram, vadībai, visiem dienestiem novēl
Universitātes pensionāri!

Sevišķs sveiciens dekāniem I. Kramiņai, E. Vasermanim, K. Balodim!

Tāls, mīļš sveiciens mūsu labvēļiem M. Vāznas, G. Antones kundzēm un P. Krupņikova kundzei!

Sirsniņš paldies Jums visiem par izpratni un atbalstu! Stipru veselību, sirdsmieru Jums, labie cilvēki!

Sirsniņš paldies un apsveikumi Universitātes fondam un fondam Juventus!

Universitātes pensionāru vārdā – MILDA KLEPERE

Nepazaudēt citu cilvēku dāvāto uzticību

Kā liecina vieni no pēdējiem statistikas datiem, 52,6% Latvijas sabiedrības uzticas tieši prese. Tā ir vienīgā vieta pasaulē, kur rakstošajiem plašsaziņas līdzekļiem ir tik augsts uzticības līmenis. Uzreiz aiz televīzijas (70,8%), kas parāda "Kā notiek?", radio (69,5%), kas pasaka "Kas notiek?" un baznīcas (63,0%), kuras salīdzinoši zems uzticības indekss apliecina, ka informatīvās vērtības šobrīd sabiedrībai ir nozīmīgākas par garīgajām, tieši prese Latvijā ir vienīgā, kas analizē un mēģina atbildēt "Kāpēc notiek?". Un, lai arī šobrīd tiek pārņemts, ka Latvijā visi plašsaziņas līdzekļi vairāk tiek vērsti uz ziņu žurnālistiku, informāciju, notikumiem, mazāk – uz situācijas analīzi un problēmu pētniecību, sabiedrības uztici-

ba tik un tā ir iemantota!

Kas gan ir Latvijas Universitāte? Tā ir maza un, es pat teiktu, ļoti īpaša Latvijas sabiedrības daļa, kuras uzticību mēs, tās rakstošie plašsaziņas līdzekļi, nedrīkstam pievilt. Jo pat tad, ja mēs pagaidām vēl nesniedzam tik spīdošu situācijas analīzi, kā varbūt pašiem

to gribētos, informācija, lai apzinātos vidi, kurā atrodamies, un izdarītu izvēli, kā rīkoties, tiek dota vienmēr. Tas, ko šajā visā gribētu novēlēt es, būtu nekad nepazaudēt mums dāvāto citu cilvēku uzticību!

GITA LIEPIŅA

Vēstule Ziemassvētku vecītim (Rakstīta kādā saltā bezsniega un bezmiega naktī)

Es rakstu Tēv vēstuli aizsaulā rūtī. Balti mirdzošā leduspuķu biežoknī, kur neklist lūši, vilki un hiēnas kā mūsu istajos, zaļajos mežos. Ko lai iečukstu Tavā sarmas putekļiem piebirusajā, pinkainajā bārdā? Ko lai vēlos un lūdzu brīdī, kad dienas gaisums uzplaukst tik vārs un iss kā sniegpulkstenītes stiebrs, bet naktis vijas ap pleciem kā nebeidzamas melnas šalles?

Es esmu saules un gaismas bērns, kas dzimis vasarā dzeltenā pieneplaukā un dzēris šo ziedu rūgtenu pienu. Tāpēc Tev lūdzu saules atgriešanos. Lai tā drīz atkal brīvi un kaislīgi plīvo virs galvas pašā debesu kalna smaile kā aukstuma važu nesaistīts brokāta karogs, bet vakaros iekur ezeros, upēs un jūrā tālēs zelta ugunskurus. Es vēlos zeltainiem pieneņu putekšņiem apputekšņot pasauli. Vaska dzeltenus ceļus un dūcošas bišu mājas. Saldas aveņu krelles un mākoņu putkrējuma torti.

Taču es zinu, ka visam savs laiks un Tu nevari pasteidzināt notikumus. Bet, ja Tavas sarka-

nās samta kabatas nav putekšņu puteņa pilnas, vai tajās neatrastos kāds krikumiņš ista, balta sniega? Kāds miksts kupenas gabaliņš – pagalvis, kur iegrimt un veldzēties mūsu nosalušajām dvēselēm? Palūk – rokas saduras pret asām, neapsnigušām skujām, zem kājām skan sastingusi zeme, ilgoda mās pūkaina sniegpārslu kažoka, ar ko apslēpt savas kārlas ieļejas un pakalpus. Esī tik labs, atver debesu dūnu maisu – savās lidojošajās kamanās Tu taču spēji to aizsniegt! Tam nevajadzētu būt grūti – ziemēlbrieža žuburotajam ragam tikai jāpārdur milzīgais, piebriedušais spilvens, lai zemi apsegtu balta svētības sega.

Vēl es Tev lūdzu spēku, lai varētu izstīdēt cauri ziemai un kā puķe ieauģt raibajā vasaras dārzā. Gaišu sirdi, lai var lēkt trejdeviņās akās un nenoslīkt. Dari tā, lai nebeidz notikt brīnumi un lai tie par brīnumiem mūžam paliek – kā dzidras, neapsūbējušas sidraba ka-

rotēs – un neapļir ar ikdienības pelēkajiem gružiem, ko tik bieži velkam sev līdz domās, vārdos un darbos. Dod tīras domas – kā baltas sveces... Bet, ja šogad neesi brīnumiem bagāts, atnes katram no mums kaut dzirksti patiesas, gaišas Ziemassvētku prieka un sirds siltuma, ko izstarot agri tumstojās ziemas dienās.

IEVA ZIEMELE

Svētīgus Ziemassvētkus, darbīgu un radošu 2003. gadu!

Visa 2002. gada garumā "Universitātes Avīzes" lasītāji ir sekojuši nozīmīgākajiem notikumiem mūsu augstskolas Bibliotēkas dzīvē: uzzinājāt par izstādēm, prezentācijām, grāmatu dāvinājumiem. Esam iepazīstinājuši lasītājus ar Bibliotēkas krietnākajiem darba darītājiem, ar avīzes starpniecību stāstījuši par izcilēm pirms-

kara laika LU mācībspēkiem.

Tuvojoties Ziemassvētkiem un gadumijai, lai mūsu visirsnīgākā pateicība "Universitātes Avīzes" redakcijai, ar kuru izveidojies laba sadarbība nu jau trīs gadu garumā. Lai augstskolas preses žurnālistiem gaiši Ziemassvētki, lai raiti rit spalva arī 2003. gadā!

Mūsu augstskolas Bibliotē-

kas dzīvē 2003. gads būs nozīmīgiem notikumiem bagāts, istenojami vairāki projekti. Ceram avīzes slejās stāstīt par tiem. Ikvienam studentam un docētājam Bibliotēka allaž ir un būs vajadzīga. Esiet darbīgi, esiet laimīgi!

LU BIBLIOTĒKA

Studēšana ir priecīgs notikums

Tā smaidot teic MIERVALDIS KAMINSKIS – LU Medicīnas fakultātes Anatomijas un histoloģijas katedras lektors. Viņš ir viens no interesantākajiem mācībaspēkiem un zināšanajiem anatomiem Latvijā. Viņa darba mūžs ritējis, vadot studentus anatomijas zināšanās. Turklāt šomēnes Kaminskis kungs svin apažu – 80 gadu – dzimšanas dienu! Sirsnīgi sveicam arī mēs!

– Kā ir ritējusi jūsu dzīve?

– Savulaik sāku studēt LU Medicīnas fakultātē, mācījos no 1946. līdz 1952. gadam. Man esot 4. kursā, tika likvidēta Medicīnas fakultāte un izveidots jauns – Rīgas Medicīnas institūts, kurā pabeidzu savas studijas. Paralēli mācībām arī strādāju. Mana māmiņa bija mirusi, bet tēvs bija pensionārs. Studējot otrajā kursā, jau sāku mācīt anatomiju nākamajām māsām un vecmātēm Medicīnas skolā.

Man pašam anatomija allaž ir patikusī, un tā esmu centies mācīt to saviem studentiem.

Katram, kas studē, vairāk interesē praktiskā medicīna. Arī es biju noskaņojies šajā jomā strādāt, taču sanāca tā, ka paliku turpat Anatomijas katedrā par mācībaspēku. 1997. gadā atkal atgriezos savā "tēvu zemē" – LU atjaunotajā Medicīnas fakultātē, jo tur bija vajadzīgs anatoms. Tā mūžs ir ritējis. Šobrīd no sava kursa vēl strādājam četri, bet pārējie ir pelnīti atpūta.

– Kādi ir mūsdienu studenti?

– Tagad viņi ir kļuvisi ausīgāki. Tiklīdz studentus "nespiež", viņi vairs nemācās tik cītīgi. Jo vairāk ar viņiem auklējas, jo sliktāki viņi kļūst. Prieks, ka ir arī ļoti cītīgi jaunieši. Mans vislabākais students pa šiem gadiem ir bijis Jānis Šavlovskis, kurš tagad studē 4. kursā. Par savām anatomijas zināšanām viņš saņēma atzīmi "10". Arī citus priekšmetus mā-

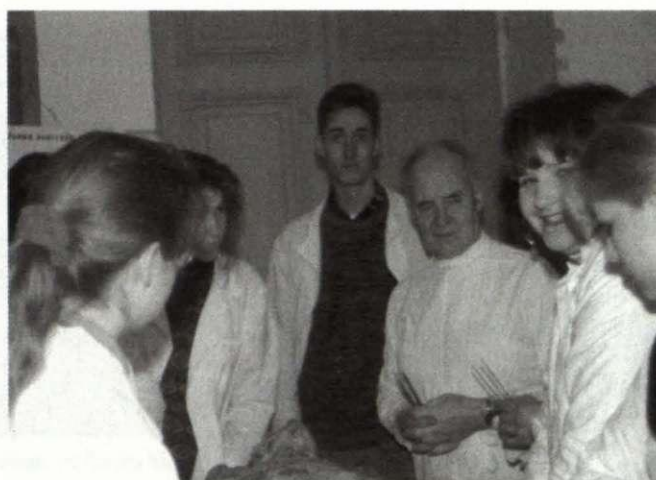
cās labi. Šobrīd Jānis ir subasistents mūsu katedrā.

– Tas, ka jūs labi saprotaties ar studentiem, droši vien ir devis spēku un optimismu?

– Rēzeknē, kur dzīvoja mana ģimene, es nemācījos vidusskolā, bet gan Rēzeknes Valsts Skolotāju institūtā. Man ir pedagoģiskā izglītība, un es zinu, kā vajag mācīt un ieinteresēt studentus. Ar viņiem saprotos ļoti labi. Viņi gan par mani sūdzas un saka: "Baigi prasa". Es saku, ka medicīnai jāzina medicīna un citas iespējas nav. Tā ir aksioma. Jaunieši to sāk saprast. Daži strādā iespējami maz, paliel parādā un cer, ka pasniedzējs viņus tā arī palaidīs. Taču dakterim jāzina cilvēka ķermeņa uzbūve. Bez minimālām zināšanām studentus vajā nelaižu, un viņi to zina.

– Jūsu vēlējumi Ziemassvētkos?

– Studentiem – cītīgi mācīties un studēt medicīnu, ja reiz

Miervaldis Kaminskis ar studentiem nodarbībā

viņi ir atnākuši uz šo fakultāti. Tas ir viņu pienākums un darbs. Jāstrādā sistemātiski un nepārtraukti. Nevar gatavoties tikai uz kolokvijiem. Taču studiju gados vajag arī izpriecāties. Pati studēšana jau ir priecīgs notikums – būt visiem kopā. Arī

man tas ir priecīgs notikums – nepārtraukti būt kopā ar jauniem cilvēkiem. Grūtāk ir istam ārstam, kuram jāstrādā ar slimiem, nomāktiem cilvēkiem. Turpretī man – ar priecīgiem, jauniem un jaukiem studentiem!

Esmu piepildījis dažus sapņus

kumā tās ietvaros notika liela konference. Rīkojam ikgadējās fukšu balles. Rodas dažādi jauni projekti. Domājam par rotācijas principu ieviešanu arī mūsu fakultātē. Tā kā mums nav valsts budžeta studentu, kopā ar dekānu cinīsimies, lai tādi būtu. Citādi mēs jutāmies apdalīti. Manuprāt, ar jauno valdību šis risinājums varētu būt mums labvēlīgs.

Aktīvi darbojos arī LU Studentu pašpārvaldē – biju valdes loceklis, iesaistījies komisijās, bet kopš 19. novembra esmu LU Studentu padomes priekšsēdētāja vietas izpildītājs. Nesen mani ievēlēja LU Senatā.

Kopš septembra strādāju Ātrajā palīdzībā par feldšeri. Tur gūstu ļoti daudz praktisku zināšanu. Biomedicīnas centrā esmu iesaistījies cilvēka genoma projektā. Darbojos Kardioloģijas sekcijā.

Esmu draugos arī ar sportu. Spēlēju savas bijušās skolas – Jēkabpils Valsts ģimnāzijas – volejbola komandā. Mūsu grupa darbojas Jēkabpils vīriešu čempionātā volejbolā.

Brīvā laikā man nav

Esmu pieradis kaut ko darīt visu laiku. Piemēram, tagad esmu iesaistījies arī jaunajā radio "NABA" kā studentu raidījuma "Amfibijs" vadītājs kopā ar Vēstures un filozofijas fakultātes studentu Dagniju Baltiņu. Veidojam raidījumu par studentu dzīvi, par problēmām, kas viņus satrauc, kopīgi meklējam tām risinājumus.

Ik gadu notiek tradicionālā skolēnu Bioloģijas olimpiāde, un janvāra pēdējo nedēļu es

veltu tieši šim pasākumam. Pats skolas laikos esmu piedalījies šajās olimpiādēs, piemēram, Upsalā – Zviedrijā.

Man ir labas attiecības ar Bioloģijas fakultātes dekānu Ulđi Kondratoviču. Viņš man lūdza palīdzēt šo olimpiāžu organizēšanā. Piemēram, šovasar notika 13. Starptautiskā Bioloģijas olimpiāde Latvijā, un es tajā darbojos kā gidu un dalībnieku koordinators. Cilvēki bija apmierināti ar organizāciju, un tas bija liels gandarījums. Esmu jau saņēmis uzaicinājumu uz nākamā starptautisko olimpiādi, kas notiks Baltkrievijā.

Šīgadā laikā esmu piedalījies arī trijās dažādās nometnēs. Vienu no tām rīkoja Starptautiskā Medicīnas studentu apvienība kopā ar organizāciju "Starptautiskie ārsti pret atomkaru". Nometnē tika runāts par konflikta novēršanu un integrācijas problēmām. Augustā biju nometnē Hollandē, kur trenējāmies, kā strādāt ar grupām, jauniešiem. Ungārijā piedalījies nometnē, kas tika rīkota ekumenisma treneriem Eiropā. Tajā runājām, kā projektus īstenot dzīvē, kur un kā iegūt tiem finansējumu.

Fakultātē veidojam labdarības pasākumu

Izklaides posms tajā būs Ziemassvētku balle. Būtu ir tāda, ka par ienākumiem dāvāsim Ziemassvētku pārsteigumu bērnu namu iemītniekiem ne tika Rīgas apkārtnē, bet arī Latgalē. Piemēram, manā dzimtajā pilsētā Jēkabpilī. Piesaistīt sponsorus mums ļoti palīdzēja tieši ārzemju stude-

ti, īpaši libānieši, kas Latvijā studējuši medicīnu.

Pēc vidusskolas beigšanas man bija plašas iespējas

Privilēģijas bija tādas, ka, beidzot 12. klasi, varēju bez iestājpārbaudījumiem iestāties septiņās vietās par valsts budžeta līdzekļiem. Svārstījies starp medicīnu un bioloģiju, jo abas man ir tuvas.

Tā kā mana mamma ir daktere, vecmamma bija daktere un vecaistēvs bija feldšeris, es turpinu dinastiju. Priecājos, ka esmu LU, jo varu īstenot visu, ko gribēju no bioloģijas un medicīnas. Darbojos molekulārajā genetikā, bet tas īsti nav medicīniskais priekšmets. Pateicoties profesoram Elmāram Grēnam un savam darba vadītājam Normundam Licim – bioloģijas doktoram, vadošajam pētniekam, esmu iemācījis patstāvīgi domāt, sekmīgi un zinātniski strādāt.

Studentam ir jābūt kā studentam

Viņam nav jābūt tikai mācībās iegrimušam. Manuprāt, labi modelī ir tie, kas pastāv ārzemēs, proti, ka studentu nevar pārāk daudz noslogot. Taču brīvajā laikā viņam ir jābūt aktīvam. LU māca domāt. Ja proti domāt, tad varī darīt daudz ko. Iezubrit tu vari, taču tas ar laiku aizmirstas. Tādēļ ļoti svarīgi ir izbaudīt studenta dzīvi, jo tas ir labākais laiks.

Vēlos darboties studentu labā

Studentu padomes projekts ir pieslēgt internetu studentu kopmītnēs. Tas būtu ļoti

vērtīgi.

Vēlos studentiem palīdzēt. Piemēram, ietekmējoties no Ungārijas nometnes, mums Studentu padomē ir doma par kādu projektu ar skolēniem – veidot vasaras skolu, kur mācīt, kas ir Universitāte. Starp skolu un augstskolu ir liels "robs". Tādēļ pirmkursniekiem rodas problēmas. Šajā vasaras skolā, atlasot skolēnus, gatavojot viņus kā potenciālos kursu un grupu vadītājus, varētu izveidot tādu "tiklu", ka šie cilvēki, būdami pirmkursnieki jebkurā augstskolā, prastu šajā vidē orientēties. Lai viņiem būtu pēc iespējas mazāk problēmu. No skolas nākušam jaunietim pasaule Universitātē ir pavisam savādāka. Paiet gads, līdz viņš pielāgojas. Mans mērķis – cīnīties, lai studentiem būtu labi.

Lai ikviens būtu gandarīts par šo gadu!

Vēlu, lai cilvēki par to padomātu, jo ikviens pa šo gadu ir izdarījis daudz labu lietu. Studentiem vēl izbaudīt studentu dzīvi, jo tie ir neapbrīdami gadi!

Man pašam šogad piepildījušies divi dzīves sapņi. Pirmais bija – strādāt Ātrajā palīdzībā, otrs – būt par LU senatoru. Ceru, ka piepildīsies arī trešais sapnis – kaut ko labu izdarīt savai pilsētai! Tas būs mūsu fakultātes Ziemassvētku labdarības pasākums. Tādēļ esmu no sirds priecīgs!

Lappusi sagatavoja
MĀRA SADOVSKA

Medicīnas fakultātē sastopami ne tikai interesanti, savu darbu mīloši pasniedzēji, bet arī rošīgi, allaž darboties gribīgi, atsaucīgi studenti. Viens no viņiem – JĀNIS PUDULIS no ārstniecības profesionālās programmas 4. kursa.

Viņu Medicīnas fakultātē dēvē par populārāko studentu. Viņš ir iesaistījies gandrīz katrā fakultātes pasākumā. Šoruden, kad pēc dežūras Ātrajā palīdzībā viņš naktī pēc pulksten divpadsmitiem atnācis uz fukšu balli, visa zāle bijusi ovācijās. "Sajūta bija tāda, ka savā fakultātē laikam esmu izdarījis kaut ko labu. Jutos emocionāli savīļņots un gandarīts," atzīst Jānis Pudulis.

Esmu aktīvi iesaistījies sabiedriskajā dzīvē

Fakultātē darbojos kā Studentu pašpārvaldes priekšsēdētājs. Esmu palīdzējis īstenot arī dažādas labas idejas, piemēram, veidot LU ar Medicīnu saistīto studentu zinātnisko biedrību. Septembra sā-

Ars Longa, Vita Brevis Est*

Solons - 6. gs. p.m.ē. - Daina Ozoliņa

Novembrī Klasiskās filoloģijas katedrā notika Antīkās dzejas svētki, kas bija spožs gada noslēguma pasākums. Antīko dzejnieku tēlos bija iejutušies paši studenti, svētki atspoguļoja antīkās pasaules tradīcijas un sajūtas.

Par antīkās pasaules sasaisti ar mūsdienām un klasisko filologu nākotnes plāniem saruna ar Klasiskās filoloģijas katedras asoc. profesori ILZI RŪMNICI, Hellēnistikas centra vadītāju.

- Kāds šis gads bijis Klasiskās filoloģijas katedrai?

- Gads bijis bagātīgs. Vairākiem studentiem bija iespēja aizbraukt mācīties Grieķijā, arī Zviedrijas universitātēs. Vēl novembrī mūsu pasniedzējiem un studentiem bija kopīgs brauciens uz Greifswaldi, kur notika Baltijas valstu klasiskās filoloģijas speciālistu zinātnisks saiets. Uz to bija iespēja sevi parādīt starptautiskā mērogā, kas ir ļoti nozīmīgi. 2004. gadā klasiskās filoloģijas speciālistu saiets varētu notikt Rīgā - šādu mūsu delegācijas priekšlikumu ar sajūsmu uzņēma visi Greifswaldes tikšanās dalībnieki (nākamgad uzņem Lundas universitāte). Brauciens uz Greifswaldi bija jauks arī tajā ziņā, ka turp devāmies kopīgi - studenti un pasniedzēji kā vienota komanda. Šādu pasākumu ideja ir izziņāt, ko antīkā kultūra atstājusi katras valsts kultūrā, vidē, cik tā bijusi un ir svarīga.

Šigada martā kopā ar LU rektoru profesoru Ivaru Lāci man bija tas gods pārstāvēt Universitāti mūsu prezidentes valsts vizītē Grieķijā. Ir prieks, ka šīnī delegācijā bija aicināti arī cilvēki, kuri saistīti ar Grieķijas kultūras un grieķu valodas izplatību Latvijā. Saņēmu arī personīgu pateicību no Grieķijas prezidenta, Hellēnistikas centram un studentiem ti-

ka pasniegtas vērtīgas vārdnīcas ar Grieķijas prezidenta vizītkarti, kuras patlaban intensīvi lietojam. Grieķija īpaši atbalsta un atzīst tos, kas citās valstīs popularizē tās kultūru un valodu.

Latviski parādīties pirmais jaungrieķu prozas tulkojums - M. Kumandareja prozas darbs "Arfas brālība", to tulkojis mūsu absolvents Dens Dimiņš.

Man ir liels prieks arī par to, ka Universitātē jau divu gadu garumā diezgan kupls pulciņš studentu izvēlas jaungrieķu valodas "C" kursu. Jaungrieķu valoda nav tā vieglākā "C" kursa izvēle, tas pierāda, ka interese ir - un runājam ne jau tikai par valodu vien. Prieks par to, ka šai grupai semestra vidū varēju piedāvāt gluži jaunas mācību grāmatas un audiokasetes, ko bija dāvinājis Atēnu Grieķijas kultūras centrs.

Caur Ārlietu ministriju Grieķijas pusei esam izteikuši vēlmi par vieslektora aicināšanu. Tas varētu būt speciālists Bizantijas laiku kultūrā, literatūrā, valodā - šis vidusposms, ļoti bagāts un svarīgs Hellādas kultūrā, ir mūsu pašu pasniedzēju vēl neapvertvs un nepētīts. Svarīgi jau, ka Bizantijas laiki varētu būt interesanti arī plašākai Universitātes publikai, ne tikai hellēnistiem vien. Aktīvu līdzdalību šai jautājumā izrādījis Grieķijas vēstnieks Stokholmā N. Kuniniotis, ar kura gādību allaž gūstam cita veida palīdzību un informāciju.

Antīkās dzejas svētki bija gada kulminācijas pasākums. Tā norises laiku iecerējam brīdī, kad beidzas veļu laiks, bet Adventa laiks vēl nav sācies. Gada spožums rodas no daudziem maziem stariņiem. Spožums ir tad, kad Antīkās dzejas svētkus svinam, kad var ēst garneles un ceptus kastaņus. Senie grieķi arī neko nepasāka, ja nebija kārtīgs "Symposion" - kopīga ēdamā, dzeramā un vērtīgu sa-

runu baudīšana. Senā filozofiskā doma jau tā arī veidojusies - ēdot, dzerot un sarunājoties, tā ir antīkā tradīcija.

- Kādi izveidojušies tuvākās sadarbības plāni ar Grieķiju?

- Mūsu darbība Grieķijā ir labi novērtēta. Grieķijas Kultūras ministrija ir arī materiāli atbalstījusi Hellēnistikas centru un Latvijas filologu klasiķu devumu, novērtējot līdzšinējo darbību (un, protams, cerot uz nākotnes plānu realizēšanu). Uz izdevniecību "Zinātne" šobrīd virzās rakstu krājums, kura pamatā pagājušā gada starptautiskās konferences "Hellēnu pasaule un mēs" materiāli. To publicēšanu atbalsta arī Grieķijas Kultūras ministrija. Grieķijas Kultūras institūts mums šogad ziedojis vajadzīgas grāmatas, videokasetes. Mūs arvien aprūpē arī Latvijas vēstniecība Grieķijā un Grieķijas vēstniecība Stokholmā.

Viena no mūsu maģistrantēm janvārī un februārī mācīsies Atēnās, tā būs lieliska iespēja tur pastrādāt, izmantojot vietējo literatūru. Pētījumiem viņa izvēlējusies tādu interesantu tēmu, kas tulkojumos līdz šim nav bijusi pilnībā atklāta - "Aristofāna komēdiju negatīvas nokrāsas leksika".

- Vai antīkās pasaules vēsturē vēl palicis daudz kas neatklāts?

- Daudz kas no antīkās pasaules apgūts vēl tikai daļēji, daudzas lietas celtas gaismā tikai XX gadsimta otrajā pusē, kad pilnveidojās arī tehniskās iespējas. Vēsturiskā aspektā eiropeiskā identitāte mums nemaz nav jāmeklē, jo tā jau ir - antīkajā pasaulē, senajā Hellādā, Romā. Pamati ir ļoti daudzās jomās: valsts pārvalde, jurispudencē, mākslā un arhitektūrā, literatūrā, arī "modernajās" valodās; dažkārt studenti, to atklājot, ir ārkārtīgi izbrīnīti.

Ja Romas kultūra bija izplatījusies līdz pat Britānijai, tad var tikai iedomāties, ka lielākā daļa Eiropas bija šīs kultūras ietekmē.

- Kādi bija jūsu iespaidi, esot Grieķijā?

- Grieķijā esmu bijusi vairākkārt. Kādā no svētdienām devos uz Atēnu Akropoli, aizgāju uz Dionisa Amfiteātri, apsēdos pašā augšējā rindā. Tās bija februāra beigās, kad apkārtējās pļavās jau sāka ziedēt magones. Tur esot, es nejutu, kā iet laiks. Raugoties lejā, iztēlojos, kā tur savulaik tika spēlētas tragēdijas. Tur ir aura un domas, kurās apstājas (varbūt atdzīvojas?) laiks. Man arī patīk vērot, cik labi sadzīvo senā ar jauno, moderno Grieķiju. Tāpat Hellēnistikas centra pasākumos, lasījumos mēs šīs pasaules cenšamies "nesaraut", skatām gan senos, gan mūsdienu

tekstus, lūkojam meklēt hellēniskā dzīves skatījuma vienotību. Arī paši grieķi tagad atzīst, ka nevajadzētu tik krasi atraut seno no mūsdienu Grieķijas. Protams, šajā senajā Grieķijas vēsturē bija posmi - pagāniskā, kristīgā, jaunaiku, mūsdienu Grieķija. Katra no tām atšķiras ar kaut ko īpašu, piemēram, pagāniskajā Grieķijā simpātisks ir "plurālisms" - tika atstāta izvēles iespēja. Tur pastāvēja tāda skaista doma, ka katram dievam ir savs vārds un varētu būt arī vārdā nenosauktais dievs, kuram arī varēja ziedot, to iedomājoties un tam ticot.

Neesmu sastapusi nevienu, kurš atgrieztos no Grieķijas un teiktu: "Man tur nepatīka." Tajos cilvēkos ir kaut kas no antīkajiem grieķiem, kuriem bijis svēts viesmīlības likums - nedrīkstēja atraidīt nevienu svešinieku, jo tas pašam varēja nākt par sliktu, dievi par to sodīja. Grieķijā jūtama labvēlība pret svešiniekiem, un, kas man liekas sevišķi interesanti - jo atbraucējs no tālākas zemes, jo lielāka par viņu interese.

Kāds sengrieķu dzejnieks saka: "Pavēro un iegaumē, kāds ritums ir cilvēka dzīvei..." Ir brīdis, kad cilvēks ir viņa augšā, un otrs, kad viņš ir lejā, bet par to nevajadzētu lieki uztraukties - tas ir laika plūdums ar saviem cēlumiem un kritumiem. Tas nenozīmē, ka kritumam jāpadodas, bet ar to vajadzētu saprātīgi rēķināties un jo pilnvērtīgāk izmantot pacēlumu.

- Kādi būtu Hellēnistikas centra un filologu klasiķu tālākie plāni?

- Tuvāko gadu laikā vajadzētu izveidot jaunu grieķu dzejas antoloģiju latviešu valodā. Sengrieķu dzeja bija Eiropas dzejas pirmsākumi, un mūsdienu grieķu dzejā arī ir daudz unikālu un pasaulslaveni personību, vajadzētu salikt 27 gadsimtu garumā grieķiski rakstītās dzejas "virsošnes" vienā grāmatā. Domāju, ka nav nekā labāka, kā likt potenciālajiem tulkotājiem latviskot šādu dzeju un mēģināt iejusties tālāka dzejnieka "ādā". To arī darījam kopā ar studentiem "Antīkās dzejas dienā", tādējādi "aktivizējot" senāko antoloģijai domāto slāni.

No senākām iecerēm steidzami sākams darbs būtu jaungrieķu-latviešu vārdnīca.

Mēs neesam no tām nozarēm, kas var dziļi pelnīt vai sagaidīt milzīgu studentu skaitu. To arī nevajag. Antīkās kultūras (lasi: Eiropas vēsturiskās identitātes) studijas būtībā ir elitāra lieta, tā ir kā "piešprice" nācijas intelektam, kultūrvidei. Taču pieaugoša interese par klasiskās filoloģijas speciālistu piedāvātajiem "C" daļas kursiem un piekrišana Hellēnisti-

Sapfo - Laura Krigere

Hermejs - Mārtiņš Pomahs

Orfejs - Ieva Bargā

kas centra lasījumiem un citām aktivitātēm liek domāt, ka mūsu sabiedrībā, jaunākajā tās daļā, mūsu studentos interese par šīm vērtībām dzimst no jauna, droši vien ar jaunām motīvacijām, par kurām vislabāk jautāt viņiem pašiem.

- Jūsu novēlējums nākamajai gadā?

- Kur vien iespējams, labvēlīga attieksme, nevis krunka pierē. Labvēlībā redzēt gan to, ko dari tu pats, gan to, ko dara citi.

ANDA LASE

* Dzīve ir īsa, māksla ir mūžīga.

Sokrātam uz Greifsvaldi sekojot

Kopā ar vienu no Vācijas simboliem – lācīti. Vēlāk atklājās, ka to apgleznojuši todzīku izcelsmes mākslinieki

Pirms vairāk nekā pusotra gada Latvijas Universitātes Filoloģijas fakultātes vadība man piedāvāja vienu semestri studēt ārpus Latvijas – *Socrates/Erasmus* studentu apmaiņas programmas ietvaros. Vienīgā vieta Vācijā, kur iespējams studēt baltu filoloģiju, ir Ernsta Morica Arnda universitāte Greifsvaldē, tāpēc ar prieku izmantoju piedāvāto iespēju.

Nesen atbraukušai pēc Greifsvaldē pavadītā studiju semestra un atsākušai studēt LU, man itin bieži nākas atbildēt uz jautājumiem, kā arī pašai pakavēties atmiņās par vācu zemē piedzīvoto.

Piedāvāju nelielu ieskatu Vācijas studentu dzīvē un ikdienā. Tas būs stāsts, kā jūtas apmaiņas programmu studenti, nokļuvuši Ernsta Morica Arnda universitātē.

Studijas sākas ar valodas mācīšanos

Tikko pēc ierašanās studiju pilsētiņā Greifsvaldē un daudzo formalitāšu nokārtošanas, kas vāciešiem ir ļoti raksturīga, sākās intensīvie vācu valodas kursi. Katram *Socrates / Erasmus* programmas studentam pirms braukšanas uz Vāciju tika piedāvāti arī valodu kursi. Ja students tos izvēlējās, viņam bija jābrauc divas nedēļas pirms oficiālā studiju semestra sākuma. Iespēju "uztrenēt" valodu intensīvajos kursos izmantoja lielākā daļa ārzemju studentu. Tur mēs ne tikai mācījāmies, bet arī iepazīnāmies cits ar citu un pat sākām kalt plānus, uz kurām no Greifsvaldēi tuvākajām Vācijas pilsētām kopā varētu aizbraukt.

Tā kā šie kursi bija paredzēti trīs līmeņos – iesācēju, vidējā un augstākajā, tad, lai zinātu, kurā līmenī katru studentu iedalīt,

mūsu pasniedzējas pirmajā tikšanās reizē lika rakstīt testu. Ziņu par pirmo pārbaudījumu uzņēmām dažādi – bija tādi, kas iepriekšējā dienā sāka čakli mācīties, citi stoiskā mierā noteica: "Kā būs, tā būs labi!" Mēs, pāris latviešu meitenes, tikai pasmējāmies, ka mūsu dēļ pasniedzējam būs jāizveido īpašs līmenis. Tik traki vēlāk nemaz nebija.

Kursus pārsvarā apmeklēja studenti no Austrumeiropas – Latvijas, Lietuvas, Igaunijas, Polijas, Čehijas, kā arī no Krievijas, taču mūsu vidū pirmajās nodarbībās iemaldījās pāris puīšu no Spānijas. Dažādo tautību nacionālās īpatnības varēja vērot jau pašā sākumā. Austrumeiropas studenti no pārējiem atšķīrās kā diena pret nakti. Mēs nodarbību laikā pārsvarā bijām klusi un sākumā pat nedaudz bailīgi, taču spēji tai pašā laikā, juzdamies kā zivis ūdenī, izņēma no somas apelsīnus un, dalīdamies cits ar citu, ieturējās.

Mūsu, austrumeiropiešu, vidū izcēlās kāds jurisprudences students Mihaels no Polijas. Miša, kā mēs viņu saucām, bija zinātkārs puisis, taču ar lielu vēlmi "taisīt" jokus un būt uzmanības centrā. Nemaz nemulsdams par to, ka vācu valoda ir viņa vājā puse, Miša pasniedzējai reiz atzinās, ka neprotot vāciski nosaukt dažus apģērba gabalus un ka viņam kā vīrietim esot nedaudz problemātiski atšķirt svārkus no kleitas. Citā reizē viņš jautāja, kā vāciski sauc to šefu, kas melnā mētelī strādā baznīcā, un to vietu, kurā dzīvo mirušie cilvēki...

Miša bija mūsu grupiņas dvēsele. Starprīžos viņš pārējos studentus dažkārt mācīja kādu vārdu pateikt poļu mēlē, bet nodarbību laikā pasniedzēja, kura Mišu bija ievērojusi ātrāk nekā citus, samērā bieži ar jautājumiem vērsās tieši pie viņa. Mēs savukārt ar aizturētu elpu gaidījām, ko Miša savā jokainajā lauzītajā vācu valodā viņai atbildēs.

Ciemos pie Greifsvaldes baltu filologiem

Liela Ernsta Morica Arnda universitāte ir sadalīta daudzu zinātņu nozarēm atbilstošos institūtos, kuri ir izkaisīti pa visu pilsētiņu. Viena no pirmajām pastaigām pēc ierašanās Greifsvaldē bija sava institūta ēkas meklēšana vecpilsētas pusē, kur nākamo četru mēnešu garumā vajadzēja studēt. Baltistikas institūtu atrast ir ļoti vien-

kārši – tas atrodas pašā pilsētiņas centrā, tieši blakus universitātes centrālajai ēkai un divām skaistām baznīcām. Ir pat nedaudz romantiski sēdēt lekcijās un klausīties šo dievnamu zvanu skaņās.

Greifsvaldes baltu filologu kaimiņi ir slāvu filologi – abi institūti atrodas vienā ēkā. Man bija neliels pārsteigums, uzzinot, ka Baltistikas institūtam pieder tikai četras šīs ēkas telpas, bet pārējās ir slāvu rīcībā. Baltistu nodarbības notika vienā un tajā pašā auditorijā, arī studentu, kuri mācās latviešu valodu un literatūrzinātņi, skaits ir mazs. Vienā seminārā bijām trīs studenti, bet citā – jau četri.

Liels, patīkams pārsteigums bija latviešu valodas pasniedzējas Ilzes Plaudes izveidotā tradīcija. Vācu studentiem, kuri apgūst baltu valodas, bija iespēja katru otro otrdienas vakaru institūtā skatīties latviešu mākslas filmas. Uz šiem filmu vakariem bijām aicināti arī mēs, latviešu studenti. Visi kopā dzērām tēju, mielojāmies ar saldumiem un skatījāmies filmas "Agrā rūsā", "Vēlā kalpi", "Kapteiņa Enriko pulkstenis", "Baiga vasara", "Neparastie rīdzinieki" u. c. Mūsu uzdevums pirms filmas skatīšanās bija pastāstīt par laika posmu, kurā tā ir uzņemta, kā arī komentēt pašu filmu.

Baltistikas institūtā arī sadraudzējos ar kādu vācu meiteni Džesīku Kortī, kura mācās latviešu valodu. Atklājušas, ka abas ne tikai studējam vienā institūtā, bet arī dzīvojam vienā kopmītnē, sākām viena otru apciemot. Kā visiem filologiem, arī mums bija viltību pilnas galvas. Reiz Džesīka atnāca pie manis ar lūgumu palīdzēt sagatavot latviešu valodas mājasdarbu – uzrakstīt recenziju par nesen redzētu filmu vai teātra izrādi. Tā kā abas nesen bijām redzējušas Bertolda Brehta lugu "Labais cilvēks no Sečuānas" Greifsvaldes muzikālajā teātri, uzrakstīt nebija grūti. Vienīgā nelaime bija tā, ka viņas pasniedzēja mūsu viltību atšifrēja.

Taisnības labad jāatzīstas, ka arī es izmantoju Džesīkas palīdzību līdzīgiem mērķiem – viņa korigēja manus vācu valodā rakstītos referātus. Arī šajā gadījumā pasniedzēji nebija tik lētīgi un kaut ko nojauta.

Mūsējie ir visur!

Vienīgā saskarsme ar latviešu valodu, izņemot divus Baltistikas institūta seminārus, bija, laist vecāku un draugu vēstules, kā arī retajos brīžos, kad satikāmies ar pārējām apmaiņas programmas studentēm no LU – Ingu Lotīšu un Annu Parfjono-vu. Satiekies iznāca aptuveni reizi nedēļā, jo viņas dzīvoja citās kopmītnēs un studēja atšķirīgus kursus. Ar lietuviešu, igauņu, poļu, čehu studentiem sarunājāmies vāciski, bet ar krievu – tikai krieviski, jo viņu vācu valodas zi-

Skats uz Ernsta Morica Arnda universitātes centrālo ēku

nāšanas bija vājas, bez tam viņu vidū joprojām valda uzskats, ka krievu valoda ir tikpat svarīga kā vācu.

Pavisam netālu no manas kopmītnes, uz ielas stūra atradās neliels kiosks ar milzīgu uzrakstu "Uzkodas. Šašliks". To, ka pārdevēji tajā bija vīrs ar sievu, pamanīju jau agrāk, taču neviens, ne otrs no viņiem neizskatījās pēc vācieša. Pēc garas svētdienas pastaigas nākot atpakaļ uz kopmītnēm, man gribējās nopirkt kaut ko ēdamu. Tā kā svētdienās Vācijā gandrīz visi veikali ir slēgti, nekas cits neatlika, kā iepirkties kioskā. Tiklīdz savā ne gluži perfektajā vācu valodā biju pateikusi, ko vēlos nopirkt, man tika uzdots jautājums: "Jūs laikam neesat vāciete?" Atbildēju, ka neesmu gan. Tad abi pārdevēji sāka mani iztaujāt, no kurienes nāku, un atskanēja prieka pilns sauciens krievu valodā: "Jūs esat mūsējā, no bijušās Padomju Savienības!" Izrādījās, ka abi šašliku kioska īpašnieki ir kazahi un Vācijā iecerējuši no Krievijas. Kamēr sēvētie ar koši krāsotajām lūpām sagatavoja un uzsildīja ēdienu, man bija laiks parunāties ar viņas vīru. Viņš uzdeva jautājumus, uz kuriem nevarēju atbildēt, piemēram: "Kāpēc vairs nav Padomju Savienības? Kāpēc nav tā kā agrāk, kad visās valstīs varēja runāt krieviski? Vai no Rīgas līdz Maltai ir tālu?" Tas vēl nebija nekas, taču pēc viņa pēdējā jautājuma gandrīz palēcos vārda tiešajā nozīmē. Viņš vaicāja: "Vai jūs gadījumā neesat musulmāniete?" Atguvusies no pārsteiguma, atbildēju ar pretjautājumu: "Vai es pēc tādas izskatos?" Vīrietis atbildēja, ka gluži jau nu neizskatos gan, taču, ja man sakārotos musulmāņu ēdiena, tad pie viņiem šis virtuves brīnumus varot nopirkt. Tas tā – zināšanai.

Tā bija viena no manām pirmajām satikšanās reizēm ar mūsējiem, un atzīstos – tā nebija nepatīkama, drīzāk uzjautrinoša!

Tā bija viena no manām pirmajām satikšanās reizēm ar mūsējiem, un atzīstos – tā nebija nepatīkama, drīzāk uzjautrinoša!

Ik svētdienu – jaunus ceļojumus

Socrates / Erasmus apmaiņas programmas galvenais

mērķis ir tuvāk iepazīstināt studentus ar to valsti un cilvēkiem, kurā viņiem radusies iespēja studēt. Nelielus izbraukumus rīkojām gandrīz katru nedēļas nogali. Parasti vilcienu un cita sabiedriskā transporta biļetes ir ļoti dārgas, bet, ja brīvdienās ar vilcienu brauc piecu cilvēku grupa, tad tās ir smieklīgi lētas. Mūsu pirmais ceļojums Lielā dienā laikā bija uz Lībeku, ap Jāņiem – uz Drēzdeni, taču visiecientākais mērķis bija Berlīne.

Katra mēneša pirmajā svētdienā visus valsts muzejus var apmeklēt bez maksas. Abas ar Ingu pēc sirds patikas izstaigājām Pergamona muzeju un Veco Nacionālo galeriju Berlīnē. Pabijām arī kapos, kas atrodas galvaspilsētas centrā un kur apglabāti B. Brehts, H. Veigle, H. Manns, Fihte un Hēgelis.

Taču viens no Berlīnē redzētajiem skatiem paliks atmiņā uz mūžu. Pašā pilsētas centrā atrodas skaists parks, ko platības ziņā var salīdzināt ar mežu. Pievakarē ejot tam cauri, redzējām, kā turki rīko viesības. Tas nebūtu nekas īpašs, taču pārsteidza kas cits – visi vīrieši sēdēja un ieturējās, kamēr viņu sievas stāvēja pie grila un cepa gaļu. No malas tas izskatījās varen!

Mums abām ar Ingu Berlīnē bija īpaša vieta, kur gatavojāmies fotografēties – pie K. Marksa un F. Engelsa monumenta, kas atrodas blakus slavenajam Domam. Ingai, kā politikas zinātni studentei, bija doma "iemūžināties" pie dižajiem vīriem ar Komunistiskās partijas manifestu rokā, bet tas mums diemžēl neizdevās, jo Greifsvaldes universitātes bibliotēkā šī grāmatīņa bija bibliogrāfisks retums. Nekas cits neatlika, kā "iemūžināties" bez tās.

Kā jau studenti, bez humora neiztikām nevienai brīdī. Dažkārt vietā bija jautājums: "Kam mēs sekojam – Sokrātam vai Erasmusam?"

LĀSMA ĢIBIETE

Skolas solā kopā ar dēlu

Himalajos

◀ 5. lpp.

Kāds žurnālists uzdrošinājis pajautāt, kā es atļaujos pārlicinoši pārstāvēt un zināt tik daudz tēmu. Bet šis dažādās tēmas (ķermenis kā dvēseles spogulis, mati kā informācijas nesējs, pirts diena ar pāršanos) ir par dzīvi, kuru es dzīvoju, un par visu, ko runāju, tā ir mana ikdiens. Katrai tēmai ļoti nopietni gatavojos, kā atļaujos teikt - meditēju, tad meklēju materiālus bibliotēkā, pati rakstu tekstus, apkopuju informāciju no visiem avotiem, kurus zinu. Man patīk, ka sabiedrība beidzot ir "pamodusies", jo tad, kad pirms 15-20 gadiem sāku izteikties, mani sauca par jukušu vai jocīgu, Tāda esmu bijusi

"vienmēr", bet tagad ir arī tādi cilvēki, kas mani pieņem tādu, kāda esmu, jo tas ir būtiski - pieņemt cilvēkus tādas, kādi viņi ir, un pārveidot nevis pasauli, bet mainīties pašiem. Esmu pateicīga. Gaidīju un saņēmu ceru, ka arī turpmāk būs tā.

- Klāt Ziemassvētku un Jaungada laiks. Klāt steiga, meklējot dāvanas tuvujiem un mīļajiem, klāt domas par svētku svinēšanu un galdā klāšanu. Kādi ir tavi Ziemassvētki, un kādus tos novēli "Universitātes Avīzes" lasītājiem?

- Man Ziemassvētki sākas jau pirmajā Adventā, kad eju uz baznīcu un dedzinu sveces.

Atšķirībā no daudziem mūsu sabiedrībā man ir divas lietas, kas ļoti nepatīk, proti, es nepavadu laiku, skatoties televīzijas raidījumus vai seriālus un iepērkoties. Ziemassvētki un Jaungads ir mūsu iekšējie svētki, es gaidu Jēzus dzimšanu, tie ir svētki manai sirdij - skumīgi, bet svētīgi. Ziemassvētki man saistās ar galdā klāšanas rituālu kā svētsvinīgu, no senčiem mantotu darbību, tomēr Ziemassvētku ēdieni man kā veģetārietei nav pieņemami. Priecājos par citu prieku, par sava dēla Ziemassvētku cerībām un smaidu, par eglīti un rotājumiem. Ne viss man ir pieņemams, tomēr cenšos iemācīties uztvert un pieņemt citu laimi.

Visiem vēlu, lai izdodas rast saskaņu starp materiālajām un garīgajām vērtībām. Atceries, ka mums nekas nepieder un mēs nevienam nepiederam. Mācīsimies piedot un teikt palldies ne tikai par labo, bet arī par grūtībām un pārbaudījumiem, jo caur tām mēs stiprināties un augam. Ir ļoti svarīgi nevainot citus, bet meklēt vainu sevi. Lai izdodas gaiši, svētīgi, patiesi un milestības apgaroti Ziemassvētki!

Intervējis

TĀLIVALDIS KRONBERGS

sarunas divatā

Ja drūms ir prāts un gribas smiet

Ir pienācis laiks, kad dienas ir tik īsas, bet nakts izpletušas savus varenos spārnus pāri zemei. Un vakari ir tik gari, ka atliek laiks, lai pārdomātu savu dzīvi. Lai mēģinātu saprast, kas es esmu un ko vēlos sasniegt. Tāds skumīgs garastāvoklis brīžiem pārņem, neliels pesimisms un nostaļģijas pieskaņa... Un Tu domā: "Kā lai tieku galā ar skumjām? Kā lai cīnos ar tumsu?" Tu gribi priecāties un izklaidēties. Tu meklē iezu.

Iepriekšējā reizē ("UA" Nr. 5) sākām sarunu par narkotikām un narkomāniem. Jūsu atsaucsmes liecina, ka attieksme pret narkotiskajām vielām pārsvarā ir negatīva, kaut gan dažādi atzinās, ka savā "jaunības dullu-

mā" ir pamēģinājuši t. s. vieglās narkotikas jeb zālieti.

Dīleru mērķauditorija - jaunieši

Tuvākajā laikā Rietumos var nokļūt gandrīz 400 tonnas heroīna, kas izskaidrojams ar rekordlielu ražu Afganistānas opija migoņu plantācijās. Tas nozīmē, ka narkotiku cenas samazināsies līdz pat 30% - īpaši lielajos narkotiku tranzītpunktos, pie kuriem nu jau var pieskaitīt arī Latviju. Visstraujāk izplatās heroīna lietošana. Pašreiz viena deva (desmitā daļa grama) maksā Ls 2,50 - 3,00.

Narkotiku tirdzniecība, kā arī tranzīts caur Latviju arvien pieaug. Daži avoti liecina, ka Rīgas lidosta biež tiek izmantota kā tranzīta lidosta narkotiku

kontrabandā. Izņemot lidostu un Rīgas pastu, citur uz robežas narkotikas nav atsavinātas.

Lielākoties narkotiku kontrabanda saistīta ar organizētās noziedzības grupām, kas iesaistītas arī alkohola un cigarešu kontrabandā. Latvijā narkotikas tiek izplatītas vietējos tīklos. Neliela mēroga dīleri var darboties diezgan brīvi, jo likums par neliela daudzuma narkotiku izplatīšanu neparedz ilgstāšu sodu.

Narkotiku tirgotāji mērķē uz jauniešiem kā potenciālajiem izplatītājiem jaunatnes likuma vaļības dēļ.

Atkarība - slimība - noziegums. SODS

Kriminālā atbildība sākas no 14 gadu vecuma. Krimināllikums nosaka, ka narkotisko un

psihotropo vielu neatļauta izgatavošana, iegādāšanās, glabāšana, realizēšana u.c. neatļautas darbības ir noziedzīgs nodarījums, un paredzētais sods par šādām neatļautām darbībām ir brīvības atņemšana līdz pat 15 gadiem. Nosakot sodu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, vainīgā personību, atbildību mikstinošus un pastiprinošus apstākļus.

Ja Tu atrodi narkotikas vai vielas, kas varētu būt narkotikas, atstāj tās turpat un ziņo policijai. Policijas anonīmais uzticības tālrunis: 8000025. Rīgas Narkomānijas profilakses centra uzticības tālrunis: 7037333.

Novēlu Tev gaišus, baltus un piepildītus Ziemassvētkus un ar skaidru galvu sagaidīt arī jauno

gadu! Atceries, ka vislielākā vērtība esi Tu pats. Un lai Tavas prāta spējas palīdz Tev veiksmīgi pārvarēt sarežģītos sesijas labirintus!

Ceru, ka tiksimies janvārī, kad atkal runāsim par dažādām tēmām, kas Tevi interesē. Joprojām vari man rakstīt - *linda.kalniņa@navigator.lv!*

Pateicos par sadarbību raksta tapšanā Rīgas Narkomānijas profilakses centram un tā bijušajam direktoram Jānim Strazdiņam.

LINDA KALNIŅA

lu bibliotēkā

Latviešu grāmatas gan Latvijā, gan trimdā

LU Bibliotēkas Reto grāmatu un rokkrastu nodaļas kārtējā izstāde veļlita darbiem par Latvijas literatūru un vēsturi, lielu daļu no izdevumiem veido apģāda "Zelta Ābele" grāmatas.

Ekspozīcijas centrā atrodas Valdas Marijas Šuvcānes grāmata "Lībiešu ciems, kura vairs nav". Tas ir tik tiešām lieldarbs, detalizēts, faktiem bagāts stāstījums par Latvijas otrās pamattautas - līvu - likteni, kas izvērties vēl traģiskāks nekā latviešiem. Pēdējo triecienu līviem deva padomju okupācijas laiks, kad viņi tika padzīti no savām ierastajām dzīves vietām un viņiem bija liegts zvejot Kurzemes piekrastē. Šīs represijas līvus galīgi sagrāva.

Latviešu un angļu valodā iznākusi grāmata "Sarežģīts gājums". Par tās vadmotīvu var kalpot Lerha Valensas vārdi: "Mēs esam uzvarējuši kauju, bet vai arī karu?". Tik tiešām, Latvijas, kā arī pārējo divu Baltijas valstu sarežģītais gājums taču turpinās - ar visiem neizbēgamajiem kritumiem un kāpumiem. Kauja uzvarēta, taču, domājams, karš vēl jāuzvar. Viens no rakstu autoriem ir bijušais Latvijas ministru prezidents Andris Bērziņš. Viņš daļas pārdomās par mūsu valsts attīstības gaitu savas vadības laikā. Izdevumā ievietoti raksti par Latvijas Tautas frontes mīsiņu, par šīs vīstautas organizācijas lomu demokrātijas iedibināšanā. Savā skatījumā notiku-

mus analizē Ivars Godmanis - atjaunotās Latvijas pirmais ministrs prezidents.

Divi no Atmosdas laika aktīvistiem - Ilmārs Bišers (Latvija) un Edgars Savišārs (Igaunija) analizē neatkarības izcīņas procesus, ļaujot apjaust kopīgo un atšķirīgo abās valstīs.

Izstādē skatām daudz ārzemēs izdotu latviešu grāmatu un periodiku. Redzam vienu no pēdējiem - 2001. gada sesto - "Daugavas Vanagu Mēnēsraksta" numuru. Tā autoru klāsts patiesi spožs: Atis Skalbergs, Nikolajs Romanovskis, Vitauts Lūdēns, Veronika Strēlerte, Skaidrite Kaldupe...

Ekspozīcijā iepazīstam vairākus apģāda "Zelta ābele" iz-

devumus, kuri iznāca trimdā Stokholmā jau pēc Otrā pasaules kara. Saņemts profesora Felsberga mazdēla Gunta Bērziņa dāvātais izdevums "Senie dzintara ceļi un Austrumbaltijas ģeogrāfiskā atklāšana", kura autors ir Arnolds Spekke.

"Zelta Ābeles" izdevniecībā nākušas klajā vēl dažas Arnolda Spekkes grāmatas: "Latvia and the Baltic problem", kā arī "Baltijas jūra senajās kartēs".

Īpaši skaists un iezīmīgs ir E. Virzas "Straumēnu" miniatūrformāta izdevums apģādā "Zelta Ābele" ar šīs izdevniecības iecienītā mākslinieka Oskara Noriša zīmējumiem.

Viens no Latvijas ievērojamākajiem, diplomātiem Kārlis

Zariņš ir grāmata "Mēs būsim" autors. Viņa runu un rakstu kopojums izdots Melburnā 1987. gadā, lai apkopotu K. Zariņa devumu.

Viens no izcilākajiem latviešu vēsturniekiem Edgars Dunsdorfs par Latvijas vēsturi un latviešu sadzīvi stāsta grāmatā "Zile" Savukārt darbu "Latvijas vēsture" Stokholmā izdevis Miķelis Goppers.

Angļu valodā iznākusi grāmata "Latvian literature", kuras autori ir Jānis Andrupis un Vitauts Kalve. Šis darbs ir nepieciešams, lai ar mūsu grāmatniecību iepazīstinātu arī citas tautas.

VĪJA APINĪTE

Abi kausi – Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātei

No 11. līdz 25. novembrim RPIVA sporta zālē par Kurzemes rajona Studentu basketbola festivāla kausu cīnījās trīs sievietes un sešas vīriešu komandas. Arī šogad ievērojami pārkāp par pārējām spēlētājām bija Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes basketbolistes. Labākā mūsu komandā bija Kristīne Zuntnerē. Spēlēja arī Baiba Pevko, Inese Bundule, Aija Skudriņa, Agneška Beginskaite, Dace Karaļuka, Dace Zazīte un Zane Veinberga. Mūsu meitenes uzvarēja RPIVA ar 72 : 27 un LMA (RSU) ar 103 : 39. Otro vietu ieguva RPIVA, trešo – LMA (RSU).

Vīriešu grupā pieteicās sešas komandas, un cīņas bija ļoti sivas un interesantas. Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes basketbolisti vispirms savā apakšgrupā uzvarēja RPIVA otro komandu ar 83 : 67 un LSPA ar 76 : 66, tādējādi kvalificējoties finālā ar spēcigo RTU komandu. Šoreiz līdzīgā cīņā mums izdevās uzvarēt, atstājot RTU otrajā vietā. Trešajā vietā – LSPA, ceturtajā – RPIVA I, piektajā – JA, un sestajā vietā – RPIVA II.

Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes komandā spēlēja Mārtiņš Viņķelis, Gatis Maķevics, Andris Stukāns, Mārtiņš Zvaigzne, Raimonds Freimanis, Agnis Kočāns, Reinis Zābers, Lauris Kremers un Renārs Rupkus, kurš savā komandā bija labākais. Ļoti rezultatīvi finālā cīnījās un punktus guva Mārtiņš Zvaigzne.

Spēles kā parasti stingri un prasmīgi tiesāja RPIVA studenti. Tā šogad abas Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes basketbola komandas ieguva Rīgas domes Sporta pārvaldes dāvētos Kurzemes rajona augstskolu kausus. Apsveicam!

E. RUBENIS,

Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes lektors

Lielās balvas izcīnā

Lielās balvas izcīņas sacensības visos sporta veidos ir tautas sporta apritē, to galvenā devīze – spēlēt visi, kuri vēlas un iūtas stipri. Ļoti svarīgi piedalīties ikvienam studentam, kurš prot šo spēli, jo tā var iegūt ieskaites punktus savai fakultātei. Tiem, kam "C" daļā vajadzīgi kreditpunkti, šīs bija galvenās sacensības, kur bija jārada māka, kas apgūta kopš septembra. Vislielākais gandarījums bija par tiem, kuriem "C" daļas kreditpunkti nebija vajadzīgi, bet kuri atnāca un spēlēja sava prieka pēc, gudami ieskaites punktus savai fakultātei.

Šoreiz sacensībās piedalījās deviņu fakultāšu studenti. Sieviešu konkurencē tika sasniegts sacikšu dalībnieku re-

kordskaits – startēja 52 spēlētājas. Vīriešu turnīrā spēlēja 70 dalībnieku, kaut gan vēl varēja ierasties 35 "C" daļas studenti. Tad būtu sasniegts rekords.

Sieviešu konkurencē pirmo reizi uzvarēja Fizikas un matemātikas fakultātes I. kursa studente M. Buņķe, atstājot aiz sevis L. Vitolu (Pedagoģijas un psiholoģijas fak.), kā arī Z. Māliņu (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fak.).

Vīriešu turnīrā pirmo reizi sacensību vēsturē uzvarēja M. Ķuda no Ekonomikas un vadības fakultātes. Otrajā vietā – vairākkārtējais šo sacensību godalgoto vietu ieguvējs G. Grīnbergs (maģistrs no Fizikas un matemātikas fak.), bet trešais – Z. Zamockis (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fak.).

Komandu konkurencē pirmais sešinieks bija šāds: Ekonomikas un vadības fakultāte – 68 punkti; Fizikas un matemātikas fakultāte – 51; Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fakultāte – 40; Juridiskā fakultāte – 33; Pedagoģijas un psiholoģijas fakultāte – 24. Sesto un septīto vietu dalīja Moderno valodu un Ķīmijas fakultāte – abām 14 punkti.

Jāatzīmē, ka LU Lielās balvas izcīņas sacensībās nedrīkst startēt veselības un sporta izglītības specialitātes studenti. Viņiem atļauts piedalīties LU kausu izcīņā, tādēļ šoreiz nestratēja L. Krūmiņa, I. Ilķena, S. Vasiljevs un J. Osis.

Pasākums izdevās

Ekonomikas un vadības fakultātes atklāto galda tenisa sacensību dubultspēlēs piedalījās 14 sieviešu pāri un 24 vīriešu pāri. Tas ir labs rādītājs, jo daudzi, kuriem "C" daļā ir nepieciešami kreditpunkti, jau bija startējuši vismaz vienās sacensībās.

Bija atļauts piedalīties pārim, neskatoties uz to, kurā fakultātē abi spēlētāji mācās. Protams, visvairāk dalībnieku bija no Ekonomikas un vadības fakultātes, jo "C" daļā ar šo sporta veidu nodarbojās 51 tās students.

Sieviešu konkurencē par uzvarētājam kļuva O. Popova (Ekonomikas un vadības fak.) – D. Piliksere (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fak.); K. Caune (Moderno valodu fak.) – Z. Māliņa (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fak.); M. Smeltere (Juridiskā fak.) – O. Jeļesejeva (Pedagoģijas un psiholoģijas fak.).

Vīriešu konkurencē godalgoto vietu ieguvēji bija Z. Zamockis – A. Vanags (abi no Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fak.); K. Švarcs (Ekonomikas un vadības fak.) – K. Komarovs (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fak.); J. Tūzis (Ģeogrāfijas un Zemes zinātņu fak.) – S. Veldze (Ķīmijas fak.).

Medaļu birums Rīgas čempionātā

Vairāk godalgu nekā jebkad

foto - Genādijs Kartuzovs

Sacensību galvenais tiesnesis Genādijs Kartuzovs apsveic Latvijas Universitātes sieviešu komandas līderi Intu Ilķenu

pēdējos gados s/k "Universitātes Sports" galda tenisisti izcīnīja Rīgas atklātajā čempionātā. No 24 medaļām 13 – mūsējiem, turklāt nestratēto diviem vadošajiem spēlētājiem – S. Vasiljevam un G. Rūsim. Viņus veiksmīgi aizstāja citi, un tas priecē.

Visinteresantākā un acij tīkamākā spēle noritēja starp s/k "US" sievietes līderi O. Kartuzovu un šigada republikas čempioni I. Jozepsoni. Šoreiz precīzāka bija O. Kartuzova, kura uzvarēja ar 3 : 1 un kļuva par vairākkārtējo Rīgas čempioni vienspēlē. L. Krūmiņa – piektajā, bet I. Ilķena – sestajā vietā.

Arī vīriešu finālā mūsējie startēja veiksmīgi. Tikās J. Zicāns un J. Isajevs. Ar 3 : 1 uzvaru guva J. Zicāns un arī kļuva par vairākkārtējo Rīgas čempionu vīriešu vienspēlē. Daudz medaļu arī dubultspēlēs. Priecē J. Zicāna un J. Apses izcīnītā pirmā vietā vīriešu dubultspēlē. Jānis Apse, galda tenisa veterāns no Tukuma, jau vairākus nekaitē 13 gadus aizstāvis s/k "US" krāsas. Bronzas medaļa – J. Isajevam pāri ar jauno O. Kartuzovu no STSS (Specializētā Tenisa sporta skola).

Sieviešu dubultspēļu finālā par čempionēm kļuva mūsu sportistes – L. Krūmiņa pāri ar rīdzinieci I. Jozepsoni, bet otrajā vietā – O. Kartuzova un I. Ilķena. Jāatzīmē, ka spēle nenotika, jo I. Ilķena slimības dēļ nevarēja piedalīties.

Medaļas tika gūtas arī jaunatnās dubultspēlēs, kur J. Osis un L. Krūmiņa izcīnīja sudrabu, bet J. Zicāns un O. Kartuzova – bronzu.

Divpadsmito reizi pēc kārtas – LU galda tenisisti!

Jau par tradīciju kļuvis tas, ka vadošās republikas augstskolas organizē un vada Latvijas Universiādi to populārājos sporta veidos. Dažās augstskolās šie sporta veidi mainās, bet Latvijas Universiāde jau kopš neatkarības pirmajiem gadiem ir atbildīga par galda tenisa sacensībām, izņemot vienu reizi, kad tās notika Liepājā. Tomēr arī toreiz galvenais tiesnesis bija no LU.

Latvijas Universiāde skaitās galvenās studentu sacensības. Ir liels gandarījums, ka tieši šeit startē labākie no labākajiem. Bieži dzird atrunas: "Man ir trauma" vai "Iegūšu traumu, jo

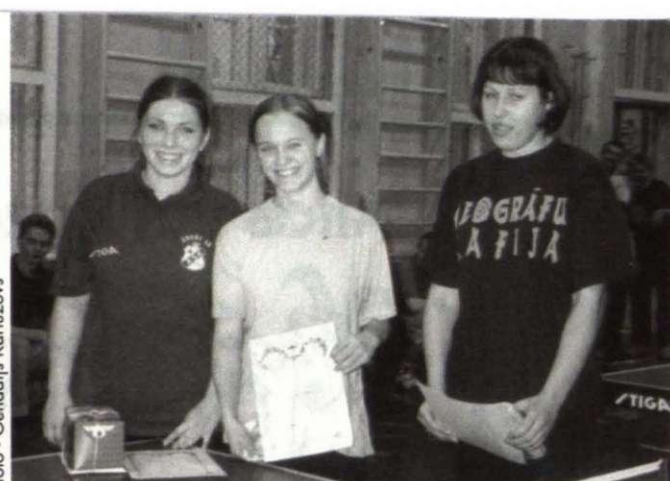

foto - Genādijs Kartuzovs

LU Lielās balvas godalgoto vietu ieguvējas no kreisās: L. Vitola – 2. vieta, M. Buņķe – 1. vieta, Z. Māliņa – 3. vieta

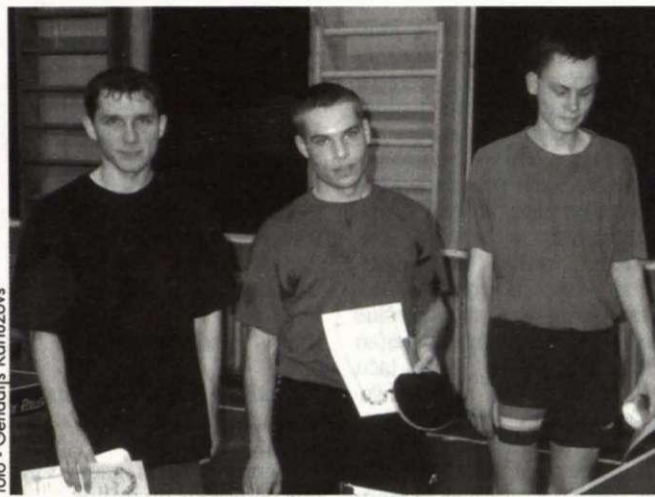

foto - Genādijs Kartuzovs

LU Lielās balvas uzvarētāji vīrieši no kreisās: G. Grīnbergs – 2. vieta, M. Ķuda – 1. vieta, Z. Zamockis – 3. vieta

sliktis skrejceļš, un nevarēšu startēt augstāka ranga sacensībās." Domāju, ka domāšanas veids drīz mainīsies, šīs sacensības tiešām būs galvenās un būs liels gods aizstāvēt savas augstskolas krāsas.

Latvijas XIII Universiādes sacensībās uzslavu nopelnīja LPA (Latvijas Policijas akadēmija) students G. Endlers, kurš, juzdamies nevesels, atnāca un palīdzēja komandai izcīnīt augsto otro vietu. No trešās vietas šķīra tikai divi punkti. Dažās spēlēs viņš pat nepiedalījās, jo taupīja spēkus dubultspēlei, kas izšķīra komandas likteni. Arī finālmača viņš nespēja, jo rezultāts jau bija skaidrs. Gadās arī citādas likstas – VSI 2. kursa students J. Osis sajauc spēļu laikus un tāpēc šajās sacensībās nepiedalījās. Mūsu "trio" vajadzēja cīnīties pret četriem, un to viņi arī paveica.

Divpadsmito reizi pēc kārtas vīriešu komanda (S. Vasiljevs, G. Grīnbergs un M. Ķuda) izcīna pirmo vietu, bet kopš 1981. gada – jau 19. reizi. Tas ir savdabīgs rekords starp citiem sporta veidiem augstskolās. Jāatzīmē, ka vīriešu konkurencē šogad startēja komandu rekordskaits – 13.

Vīriešu vienspēlēs par čempionu jau septīto reizi kļūst S. Vasiljevs no VSI I. kursa. Uzslavu pelna Fizikas un matemātikas fakultātes maģistrs G. Grīnbergs, kurš tāda ranga sacensībās pirmo reizi izcīna trešo vietu, savukārt M. Ķuda (Ekonomikas un vadības fak.) palika piektajā vietā.

Arī dubultspēlēs vīrieši – S. Vasiljevs un M. Ķuda – guva zelta

medaļas. Startējot trijātā, mūsējie šogad uzvarēja visai pārliecinoši, izcīnīt 149 punktus. Latvijas Policijas akadēmijai – 122, Daugavpils universitātei – 120 punkti.

Sievietes (L. Krūmiņa – VSI, 4. kurss, I. Ilķena – VSI, 1. kurss un L. Vitola – Pedagoģijas un psiholoģijas fak., 2. kurss) jau otro gadu pēc kārtas uzvar galvenajā komandu ieskaitē, turklāt visai pārliecinoši – ar 49 punktiem. RTU ieguva 47 punktus. Arī sievietes konkurencē šogad piedalījās rekordskaits – 11 komandas.

Individuāli I. Ilķena izcīnīja otro, L. Krūmiņa – ceturto, bet L. Vitola – septīto vietu.

Par čempionēm mūsu sportistes kļuva sievietes dubultspēlē, kur izšķīrosajā spēlē I. Ilķena – L. Krūmiņa ar 2 : 0 pārspēja S. Vilisteri un A. Zarīņu no RTU.

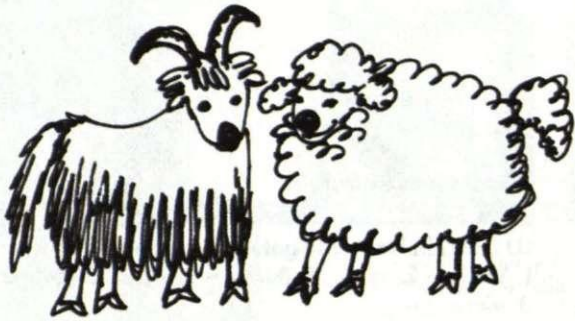
Norauzīties sacensībās un tīkties ar saviem kolēģiem bija atnācis LU Sporta centra direktors J. Melbārdis. Protams, mūsu sportisti viņu nepieņē, jo bija labākie.

Kopā apspriedām jautājumu, ka nākamgad vajadzētu lūgt LU direktoru A. Peiču rast iespēju īstenot neiespējamo – veikt remontu sporta zālē K. Valdemāra ielā 48. Pēc šigada elektrības remonta tāda mēroga sacensībām būtu vēlama arī cita veida remonts. Būsim pateicīgi, un sportisti sevi pierādīs.

GENĀDIJS KARTUZOVS,

LU lektors, galda tenisa izlases treneris

Aitas vai Kazas gads

Šajā zīmē dzimušie ir kaislīgi un jūtīgi, taču ne vienmēr spēj sasniegt kāroto, jo nereti ir ļoti bikli. Viņiem piemīt mākslinieciska gaume, elegance un inteligence. Mīl visu senatnīgo, atzīst vecākās paaudzes ideālus un paražas, ikvienu jaunu uzņem ar neticību. Piesardzīgi, nekad nesteidzas, bieži vien pesimistiski noskaņoti un saskata šķēršļus tur, kur to nemaz nav. Diezgan viegli prot sakrāt naudu, taču vairāk par visu viņiem vajadzīgs stiprs mūža draugs. Vislabāk to atrast Zirga, Cūkas vai Zaķa gadā dzimušo vidū, bet nav ieteicams meklēt starp Peles, Vērša un Suņa zīmes gadā dzimušajiem.

Kazas gads (1955., 1967., 1979., 1991., 2003.)

Var atļauties nedaudz kaprīžu. Pulciniet ap sevi draugus. Politiskajā un finansiālajā jomā daudzas lietas un parādības var būt uz katastrofas sliekšņa. Bet glābiņš nāks laikā, un palēnām iestāsies līdzsvars, neskatoties uz saprāta un kompetences trūkumu. Liktenis glaimos īpaši tām KAZĀM, kas dzimušas dienā, kad nelist.

Žurka – viņa atkal rāpsies uz augšu un veiksmīgi. Var ziedot sevi mākslai.

Vērsis – slikts gads. Viņš būs nemierīgs un drūms.

Tīģeris – lai dodas atkal pasaules apceļojumā. Tā ir viņa

vienīgā izredze.

Kaķis – mazās KAZAS gada nepatīkšanas viņa mieram nespēj kaitēt. Viņš būs laimīgs.

Pūķis – atpūtas gads. Viņam labāk patīk turēties tālāk no visas šīs kompetences.

Cūska – viņas saprāts ar grūtībām pārcieš šo neprātu. Viņa par to aizmirsīs, kļūstot par prieka namiem.

Zirgs – viņš pretosies, un viss noritēs teicami.

KAZA – viss ir lieliski! Ar viņu nodarbojas, viņa jūt, ka viņai ir lemta brīnišķīga nākotne. Lai izmanto šo gadu!

Pērtiķis – vērpis intrigas, sēdēs divos krēslos un visai jauki uzdzīvos.

Gailis – stāvoklis "Tekniebriet man, es guļu" šķiet nepieņemams. Viņš sev izdomās daudz darbu.

Suns – viņš nonācis no uztraukuma līdz izmisumam. Riskē palikt viens un beigt mūžu vientulībā, jo ir jau vecs.

Cūka – pilna cerību. Viņai tas viss šķiet maznozīmīgi. Finanšu jomā viss labi, jūtu jomā iet uz labo pusi.

"Ararats"

Režisors: Atoms Egojans
Lomās: Deivids Alpejs, Šarls Aznavūrs, Kristofers Plammers

"Brēkšana bija dzirdama Ramā, raudu un vaimanu daudz; Raēle apraud savus bērnus un nav iepriecināma, jo viņu vairs nav." (Mt. 2,18).

Šie vārdi no Jaunās Derības ir trāpīgākie, kas nāk prātā, lai raksturotu iespaidu par filmu, kas savas emocionalitātes, smaguma, patiesuma un skaudruma dēļ nav salīdzināma ne ar vienu no pēdējā laikā Latvijā izrādītajām. Iespējams, ka tik drīz līdzīgu darbu skatīt nebūs iespējams. Filma "Ararats", kura vēsti par 1915.-1917. gada genocīdu pret armēņu tautu, ir armēņu "Šindlera saraksts".

Nav iespējams aprakstīt un izskaidrot genocīdu. Nav iespējams aprakstīt naudu, garīgu aklumu un trulumu. Nav atbildes, kāpēc skaistā radītājs un progresa veicinātājs cilvēks tikpat radoši ir vēlējis iznīcināt savus ciltsbrāļus. Saka, ka neesot labu vai sliktu nāciju, esot tikai labi vai slikti cilvēki. Diemžēl dažreiz tam ir grūti

noticēt. Vēl grūtāk ir šo neticību pārvarēt.

Vai iespējama mierīga tautu līdzsaspastāvēšana? Vai iespējams, ka čečeni milēs krievus un armēņi - turkus? Es patiešām nezinu. Bet es zinu, ka, nezīnot to, kas redzams filmā "Ararats", ir iespējams nonākt pie jauna ļaunuma. Lai arī šie vārdi ir piesātināti ar emocijām, tomēr pusotra miljona armēņu un seši miljoni ebreju genocīda upuru, kuru piemiņa ir mūsu pienākums, ir pelnījuši, lai cilvēki kaut reizi mācītos no citu kļūdām, ja āprātu vispār ir iespējams saukt par kļūdu.

"Ararats" nekādā gadījumā nav vakara izklaides filma jautrā kompānijā. Tajā atainotie notikumi, kas ir kā Kaina zīme cilvēces sejā, ir jāredz katram, kurš sevi un savu kinogaumi vērtē augstāk par popkorna tūtu un kokakolas pudeli.

Un "Raēle apraud savus bērnus un nav iepriecināma, jo viņu vairs nav".

TĀLIVALDIS KRONBERGS
sadarbībā ar kino "Rīga" un
"Kinogaleriju"
www.cinema-riga.lv
www.kinogalerija.lv

reklāma

Studentu un Jaunatnes Ceļojumu Birojs
uzsāk dalībnieku reģistrāciju
2003. gada sezonai
studentu vasaras darba programmai

WORK & TRAVEL

USA

● Programmas maksa - USD 625
● Pie mums labākās cenas aviobiļetēm!

Iepazīsti pasauli ar Council on International Education Exchange!

Studentu un Jaunatnes Ceļojumu Birojs
Lāčplēša ielā 29, tel. 7284818, 7281558, e-pasts: info@sjcb.lv

NICKIŅĪTA

Mūsu jaunā adrese:
K. Barona iela 34,
2. stāvā, tālr. 7283303

Skaistumkopšanas salona speciālisti ir gatavi palīdzēt kļūt pievilcīgākiem

- Veido frizūras un make-up!
- Manikīra, pedikīra, kosmetologa pakalpojumi
- Darbojas solārijs
- LU studentiem, mācībspēkiem un darbiniekiem, uzrādot apliecību, joprojām cenu atlaides!
- Klienta kartēm darbojas loterija, kurā visi laimē!

WANTED!

Pilna un nepilna laika studentii!
Vasaras Darbs ASV

WORK & TRAVEL **WWW.CEF.LV**

Programmas cena: **US\$ 625.-**

H2B JOBS

Programmas cena: **US\$ 1100.-**

Darbs Floridā!

ARHITEKTU IELA
1-307
TEL: 7222-302
7222-303

CEFC
CULTURAL EXCHANGE FOUNDATION

DATORPAKALPOJUMI
internets, e-pasts, word, excel, drukas darbi, skenēšana, cd ierakstīšana

DATORTEHNIKAS TIRDZniecība
datori, printeri un to piederumi, datortehnikas remonts, datorlietu izveide

KONFERENCŪ ZĀLES PAKALPOJUMI
multimēdiu iespējas, datorizētas darbavietas

UZRAKSTI SAVU KURSADARBU PIE MUMS!

Starpiņas ielā, 1
Rīga, LV-1050
Tālr. 7018742
Fakss 7018739
<http://www.apre.lv>
E-pasts: info@apre.lv

"Universitātes Avīze"

(Iznāk katru otro otrdienu)

Redaktore ILZE BRINKMANE
Tekstus rediģē IEVA ZIEMELE
Fotogrāfs TOMS GRĪNBERGS
Tekstus ievada BRIGITA KERSTENA
Datorsalikumu veido GUNTARS STEPĀNS

Adrese: Raiņa bulv. 19, 136. telpa, Rīga, LV-1586
(pastkastīte atrodas LU kancelejā)
Tālruni: 7034328, 7034329; Fakss un aut. atb. 7034330
Elektroniskais pasts: luua@lanet.lv
Mājas lapa Internetā: <http://www.lanet.lv/~luua>
Reģistrācijas apliecība Nr. 535.
Pārpublicēšanas un citēšanas gadījumā atsauce uz "UA" obligāta.
Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar rakstu autoru viedokli.